

CURIERUL ADVENTIST

AUGUST 2021: LUAȚI DUH SFÂNT! + CREATIVITATE ȘI INOVAȚIE
+ DISIDENT VERSUS REFORMATOR + SLUIRE VERSUS PROFIT
+ EXTERMINĂRI CORECTE? + CONDUȘI ÎN SIGURANȚĂ SPRE
CER + DESTUL, VĂ AJUNGE... ÎNTOARCEȚI-VĂ! + DOMNUL ISUS
HRISTOS CA JUDECĂTOR + DILEMELE TEOLOGIEI INSPIRAȚIEI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Creativitate și inovație

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Volumele cărții *Solii alese* completează seria *Mărturii pentru biserică* și prezintă informații și sfaturi importante ale scriitoarei inspirate Ellen White din multe domenii, constituind un izvor de binecuvântare și de încurajare pentru așteptătorii revenirii Domnului Isus Hristos.

Iată doar câteva din subiectele abordate:

1 – declarații cu privire la inspirație; observații cu privire la „cele două legi”; solii de mângâiere pentru aceia care trec prin suferințe sau se confruntă cu moartea; apartenența unora la societățile secrete; puncte-cheie de doctrină.

2 – sfaturi pentru biserică rămășiței pe care vrăjmașul o va ataca prin fanatism, învățături amăgitoare, mișcări greșite și subversive; asocieri neînțelepte; remunerarea lucrătorilor; vindecările adevărate și false; mesaje ce inspiră încredere în triumful bisericii.

3 – biserică; întruparea Domnului Isus; educația; standardele comportamentului creștin; reforma sănătății; evenimentele finale; principiile mântuirii și neprihănirea prin credință, prezentate cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1888; procesele în justiție; linia de delimitare a datei pe glob; închirierea bisericilor adventiste altor grupări religioase; grădinaritul și muzica.

Anul XCVIII, AUGUST 2021. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

LUAȚI DUH SFÂNT!

I sus a abordat mai multe subiecte majore. A îndreptat atenția oamenilor către Tatăl, subliniind dragostea și harul Lui față de păcătoși. Parabolele Sale trezesc dorul după Împărăția cerurilor. A mărturisit scopul venirii Sale, acela de a „căuta și găsi ce era pierdut”.

Pregătindu-i pe ucenici pentru despărțire, le-a făgăduit că va trimite Mângâietorul. După înviere i-a întâlnit prima dată pe ucenici în odaia cu ușile încuiate. După ce a întărit trimiterea lor – „cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu” –, Isus „a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt»” (Ioan 20:21-22). Acest moment sublim a reprezentat împlinirea preliminară și parțială a făgăduinței menționate în Ioan 14:16-18 și 16:7-15, iar revărsarea deplină a Duhului a avut loc 50 de zile mai târziu, la Rusalii (Faptele 2).

Aceasta a fost o pregustare a Rusaliilor: „Acțiunea lui Isus de a sufla asupra ucenicilor Duh Sfânt și de a le oferi din pacea Lui au reprezentat câțiva stropi înainte de revărsarea abundentă a ploii cu ocazia Rusaliilor” (3SP, p. 243).

„Înainte ca ucenicii să-și îndeplinească datoriile pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei Duh Sfânt. El le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri și dorea să graveze în inima lor gândul că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu se poate îndeplini” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 702).

Luați Duh Sfânt! El nu va lua în stăpânire pe nimeni împotriva voinței sale. Acela care stă în fața inimilor închise ale ucenicilor din Laodicea repetă oferta:

„TE SFĂTUIESC SĂ CUMPERI DE LA MINE...
DOCTORIE PENTRU OCHI, CA SĂ-ȚI UNGI OCHII ȘI SĂ VEZI”
(APOCALIPSA 3:18).

Se plătește prin renunțare la sine și disponibilitatea de a primi gratis. Duhul Sfânt trebuie așteptat, dorit și cerut:

„TATĂL VOSTRU CEL DIN CERURI
VA DA DUHUL SFÂNT CELOR CE I-L CER”
(LUCA 11:13 U.P.).

De ce avem nevoie de prezența stringentă a Duhului în viața noastră?

Fără lucrarea Duhului Sfânt pierdem veșnicia: „Nimic întinat nu va intra în ea”; „dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21:27; Ioan 3:5).

Duhul Sfânt ne învață cum să umblăm pe urmele lui Isus (Ioan 14:26).

Fără El este imposibil să îndeplinim misiunea: „Fără prezența Duhului lui Dumnezeu nu putem ajunge la inima niciunui om, nu putem câștiga niciun păcătos pentru Hristos” (*Mărturii*, vol. 8, p. 22).

„Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos. Pe cel care îl primește, îl umple cu însușirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învățați în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului și în a căror viață se descoperă viața lui Hristos, urmează să stea ca reprezentanți între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 702).

Ați primit voi Duhul Sfânt?” – este întrebarea Cerului (Faptele 19:2). ■

Szász Ernest, pastor, coordonator Redacția de limba maghiară a Editurii Viață și Sănătate

CUPRINS

3 Editorial

Szász Ernest
Luați Duh Sfânt!

4 Educație

Emanuel Sălăgean
Festivități de absolvire în campusul adventist din Cernica

7 Misiune

Balla Loránd
Creativitate și inovație

10 Reflecții

Erwin Kestner
Disident versus reformator

14 Universitatea Adventus

Emanuel Sălăgean
*Adevărul prezent al educației adventiste
Slujire versus profit (I)*

16 Apologie

Ștefan Radu
Exterminări corecte?

18 Reflecții

Gabriel Dincă
Conduși în siguranță spre cer

20 La odihnă

21 Sănătate

Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Bolile de inimă

22 Meditație

Traian Aldea
Destul, vă ajunge... întoarceți-vă!

24 Doctrină

Emilian Niculescu
*Judecata finală (IV)
Domnul Isus Hristos ca judecător*

27 Teologie

Florin Lăiu
Dilemele teologiei inspirației (I)

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

FESTIVITĂȚI DE ABSOLVIRE ÎN CAMPUSUL ADVENTIST DIN CERNICA

Duminică, 13 iunie, au avut loc în campusul adventist din Cernica festivitățile de absolvire ale promoțiilor 2020–2021 de la Universitatea Adventus și Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”. Motto-ul acestor generații – „Pentru o vreme ca aceasta...” – a fost inspirat din textul scris în cartea Estera 4:14. Decizia de a avea două festivități de absol-

vire pentru două promoții a fost motivată de situația creată de pandemia de COVID-19, din cauza căreia anul trecut nu s-a putut organiza o festivitate de absolvire. La acest eveniment festiv au participat reprezentanți ai Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România, profesori, studenți, părinți și alți invitați.

Serbarea de absolvire este ultimul eveniment public din calendarul anului universitar și stă sub semnul mulțumirii și al recunoștinței față de profesori și părinți, dar mai ales al recunoștinței față de Dumnezeu, de la care vin înțelepciunea, sănătatea, puterea și ocaziile pentru dezvoltare educațională. De aceea, mesajele studenților și ale profesorilor s-au unit în gânduri de apreciere și de prețuire pentru cei care au făcut posibilă această experiență de progres în cunoaștere și în experiența spirituală.

„Festivitatea de absolvire este un fel de seceriș. Seceri ceea ce ai semănat de-a lungul anilor. Acest lucru este valabil la nivel instituțional, dar mai ales personal. Căci ce e o universitate decât ceea ce decide fiecare – studenți, profesori – la nivel individual, să fie. De asemenea, absolvirea este o gură de aer, o sursă de acumulare de stimă de sine, dar este și o obligație. Dragi studenți, acum că ați terminat, transformați cele însușite în instrumente de schimbare în bine a lumii din jurul vostru. Dragi părinți, vă mulțumim pentru susținerea oferită copiilor dvs. și pentru încrederea acordată nouă. Îi dedicăm întreaga recunoștință bunului Dumnezeu.”

Conf. univ. dr. **Laurențiu Moț**, rector

„Mulțumim personal Universității Adventus pentru eforturile depuse, pentru disponibilitate, dar și pentru gentilețea manifestată. Mulțumim pentru sfaturile și informațiile oferite, cât și pentru conversațiile plăcute și calde. Mulțumim părinților, fraților, surorilor, prietenilor, pentru susținere în momentele dificile, pentru cuvintele afectuoase pe care ni le-au spus și pentru că și-au luat din timpul lor pentru a ne sprijini. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru colegii noștri cu care am învățat, am legat prietenii, am împărțit zâmbete și sentimente de bucurie. Am fost privilegiați să ne cunoaștem și să petrecem acești trei ani împreună. Pentru toate clipele minunate trăite în anii de studii, pentru toate zâmbetele și toate amintirile rămase în inimile noastre, mulțumim Universitatea Adventus.”

Anamaria Toader – absolventă, Asistentă socială

„Acum, la final, gândul meu se îndreaptă către toți colegii mei absolvenți, din universitate, pe care-i felicit pentru orele de muncă al căror rod îl văd deja acum. Îi felicit din suflet și le doresc ca Domnul să fie cu ei în toate. La acest moment important mă gândesc și la părinți, cărora le suntem recunoscători pentru că fără ei nu am fi

putut ajunge la acest moment. Le mulțumesc pentru toată susținerea emoțională și financiară, dar mai ales pentru orele petrecute în rugăciune cu gândul la noi. De asemenea, îi amintesc pe profesorii și pe angajații din campus, cărora le mulțumesc pentru inspirație, pentru că au crezut în noi și pentru că au dat dovadă de competență la cursuri, în fiecare moment când ne-au apropiat de Dumnezeu și când au stat de vorbă cu noi. Dar, dacă n-ar fi fost Dumnezeu, acest eveniment nu ar fi avut loc. Așa că îi mulțumim lui Dumnezeu pentru modul minunat cum ne-a condus până aici și pentru modul în care ne va conduce mai departe.”

Gabriel Nicolae – absolvent,
Teologie adventistă pastorală

„La începutul studiilor am pășit în campus cu timiditate, speranță și entuziasm, fiind încrezător în noul drum pe care-l aveam înaintea. Cei trei ani de facultate au trecut prea repede. Parcă ieri eram la început și încercam să ne dăm seama unde sunt sălile de cursuri, amfiteatrul, biblioteca sau laboratorul de informatică, iar astăzi suntem absolvenți gata să ne începem noua profesie. Dar nu putem să uităm devotamentul profesorilor preocupați să ne predea informații prețioase, repetițiile de cor pentru concerte, surprizele colegilor în ocaziile speciale pentru viața noastră, momentele de închinare și multe alte experiențe minunate trăite în anii de studii. Toate aceste trăiri plăcute pentru sufletul nostru ne fac să ne simțim în campus ca acasă și cu fiecare zi care trece ni se pare din ce în ce mai frumos și tot mai liniștitor. Când multe din amintirile legate de experiența educațională vor pieri, nu vom mai măsura timpul petrecut aici în semestre și ani, ci în prietenii legate pe viață cu foștii colegi care acum vor pleca în toate colțurile țării și peste hotare. Le mulțumesc tuturor celor care au avut un rol ca să ajungem la acest moment important din viața noastră. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu, părinților și celor din familiile noastre, colegilor și prietenilor noștri de aproape sau de departe.”

Naomi Lupu – absolventă, Pedagogia
învățământului primar și preșcolar

„Pentru mine, această perioadă petrecută în campusul Universității Adventus a însemnat nu doar acumulare de cunoștințe în domeniul medical, ci și autocunoaștere, dezvoltare personală, apropiere de Dumnezeu și formarea de prietenii deosebite. La acestea au contribuit diferitele activități extracurriculare specifice unui me-

diu creștin. De aceea, aș dori mai întâi de toate să îi mulțumesc în mod special lui Dumnezeu pentru că m-a condus în locul acesta și pentru că mi-a călăuzit pașii până la finalizarea studiilor. Apoi le mulțumesc părinților mei, care m-au susținut și m-au ajutat în perioadele acestea. În final, le sunt recunoscătoare profesorilor, pedagogilor și angajaților, pentru efortul lor de a crea un mediu favorabil pentru formarea noastră. La acest nou început de drum, le doresc atât colegilor mei, cât și viitorilor absolvenți să își ducă la îndeplinire vocația de asistent medical cu bunătate, respect și dedicare pentru semenii lor, iar mai presus de toate Îl rog pe bunul Dumnezeu să îi ajute să reflecte caracterul Său și să fie o binecuvântare în locul pregătit de El pentru activitatea profesională.”

Simona Heinerich – absolventă, Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”, din Cernica

„Am avut privilegiul să fiu îndrumătoarea unei clase formate din tineri care au venit în școala noastră chiar din zona comunei Cernica, dar și din țară sau chiar din Belgia, Italia sau Germania. Pot spune că, în ciuda diferențelor de vârstă sau a preocupărilor foarte diverse, au fost uniți prin dragostea de oameni și dorința de a face bine. De-a lungul acestor ani, s-au îmbinat armonios bucuria tinereții, uimirea cunoașterii și sobrietatea venită din multiplele responsabilități pe care le are asistentul medical. Toți s-au remarcat prin entuziasm, dorința de cunoaștere, profunzi-

me și plăcerea de a sluji. Dacă acum trei ani, când am strigat prima dată catalogul clasei, am pus după fiecare nume un semn al mirării, azi, când am citit ultima dată catalogul, am pus după fiecare nume un semn al uimirii! Îi felicit pe toți absolvenții, le mulțumesc părinților pentru încrederea acordată și rămân veșnic recunoscătoare lui Dumnezeu pentru această binecuvântare de a fi alături de aceste generații de absolvenți care vor fi preocupate de sănătatea trupului, dar și de vindecarea sufletului.

Asist. med. **Ramona Costea**, profesor de Nursing – Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”, din Cernica

Festivitățile de absolvire din acest an sunt deja istorie, iar gândul merge înainte la noul an universitar 2021–2022 care va începe în 27 septembrie. Dar până atunci, toți cei care doresc să înceapă o experiență educațională deosebită în campusul adventist din Cernica sunt așteptați să se înscrie în sesiunile de admitere din toamnă, organizate de Universitatea Adventus și de Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”. Pentru mai multe informații, accesați www.uadventus.ro/admitere. ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

CREATIVITATE ȘI INOVAȚIE

Creativitatea este capacitatea unei persoane de a genera idei noi, alternative, soluții și posibilități într-un mod unic și diferit. Creativitatea este iscusința de a concepe ceva imprevizibil, original și unic. Trebuie să fie expresivă, captivantă și imaginativă. Este oglinda a cât de frumos poate o persoană să gândească în orice circumstanță dată. În *Dicționarul Enciclopedic*, creativitatea este definită ca „trăsătură complexă a personalității umane, constând în capacitatea de a realiza ceva nou, original”. *Dicționarul Webster* oferă trei semnificații ale creativității: „starea sau calitatea de a fi creativ; abilitatea de a transcende ideile, regulile, modelele, relațiile tradiționale și de a crea idei noi și semnificative; procesul prin care se utilizează abilitatea creativă.” *Enciclopedia Britannica* prezintă o definiție concentrată pe obiectivele activității creative: creativitatea este „abilitatea de a face sau, altfel spus, de a produce ceva nou, fie o nouă soluție a unei probleme, fie o nouă metodă sau un dispozitiv nou sau un nou obiect artistic ori o nouă formă artistică”.

Persoanele creative tind să fie independente, nonconformiste în gândire și acțiune, fiind și mai puțin înclinate în copierea altora. Persoana creativă are capacitatea de a observa ceea ce este neobișnuit și diferit, de a vedea potențiale nerealizate în situații date, de a observa asemănări și analogii în experiențe diferite. Persoana creativă prezintă originalitate în gândire și idei, vede lucrurile în modalități noi. O idee creativă este caracterizată prin următoarele trăsături: este diferită, atipică, făcută altfel decât de obicei, foarte potrivită scopului și chiar socotită de multe ori genială. Trăsăturile definitorii pentru creativitate sunt noutatea și originalitatea răspunsurilor, ideilor, soluțiilor, comportamentelor. Edward de Bono, expert în creativitate, declară: „Creativitatea este fără îndoială cea mai importantă dintre toate resursele. Fără creativitate nu va exista progres și vom repeta mereu aceleași tipare.”

Creativitatea izvorăște din caracterul lui Dumnezeu

Avem un Dumnezeu creativ. De fapt, El este Cel care ne-a dăruit creativitatea. A fost ideea Lui. Această trăsătură face parte din însăși natura și

caracterul lui Dumnezeu. Cel de-al cincilea cuvânt din Biblie este „făcut” – „la început, Dumnezeu a făcut...” (Geneza 1:1). Dumnezeu a declanșat acest proces al creativității atunci și astăzi încă funcționează. Creativitatea este prima caracteristică pe care Dumnezeu ne-o descoperă despre Sine.

Gândește-te pentru o clipă la Creație. Dumnezeu a făcut tot Universul din nimic. El a făcut toate lucrurile originale (mai mult decât o poate face orice inventator, deoarece El a creat totul din nimic). Ce designer incredibil este Dumnezeu! Nimic din ceea ce El a făcut nu este mohorât, sec sau plictisitor. „Toate au fost făcute prin El și pentru El” (Coloseni 1:16). Tot ceea ce creează Dumnezeu este unic și plin de proșpețimea vieții și a inovației. Contemplarea naturii ar trebui să ne conducă spre a ne închina lui Dumnezeu. Creativitatea l-a adus pe Adam la viață (Geneza 1:27). Viața lui și a noastră este prin voința și pentru gloria lui Dumnezeu Însuși (Apocalipsa 4:11). Creativitatea ne dă respirație (Geneza 2:7). Creativitatea a dat nume animalelor (Geneza 2:19). Numele noastre sunt date pentru a avea perspectiva numelui care este mai presus de orice nume (Filipeni 2:9). Creativitatea a inventat îmbrăcămintea (Geneza 3:7). Creativitatea a determinat o familie să supraviețuiască unui potop (Geneza 6:14). Creativitatea a împrăștiat națiunile și a creat grupuri de oameni (Geneza 11:3). Prin împrăștierea noastră putem realiza Marea Trimitere (Matei 28:19).

Însă creativitatea Lui nu se descoperă doar prin intermediul naturii, ci și prin răscumpărare. Dumnezeu ne-a pus mântuirea la dispoziție în ciuda inabilității noastre de a o câștiga. El L-a trimis pe Isus să plătească prețul pentru păcatul nostru, iar acum ne oferă iertare și mântuire în dar, un dar la care nu putem contribui cu nimic. Ce plan uimitor și creativ!

Domnul Isus a fost deosebit de creativ în comunicare. Atunci când îi învăța pe oameni folosea parabole (Matei 13:34). Isus a scris pe nisip, a fo-

**METODE
ADAPTATE
BALA
LORAND**

**PERSOANA CREATIVĂ
ARE CAPACITATEA DE
A OBSERVA CEEA CE
ESTE NEOBIȘNUIT ȘI
DIFERIT, DE A VEDEA
POTENȚIALE NEREALI-
ZATE ÎN SITUAȚII DATE,
DE A OBSERVA ASEMĂ-
NĂRI ȘI ANALOGII ÎN
EXPERIENȚE DIFERITE.**

**SCHIMBAREA
ESTE SINGURUL
LUCRU SIGUR ÎN
MEDIUL RAPID AL
ZILELOR NOASTRE.
ACCEPTAȚI
FAPTUL CĂ VA FI
MEREU CU NOI.
SCHIMBAREA ESTE
CONSTANTĂ.**

losit o monedă romană, a blestemat un smochin, a luat o bucată de pâine..., totul pentru a explica adevărul. El a blestemat un smochin, a vorbit despre grăuntele de muștar, a luat un copilăș în brațe, iar asta pentru a ilustra lecții importante. Domnul a transmis adevărul Său capabil să schimbe vieți în moduri creative și dinamice. El a înțeles că o idee pătrunde în minte dacă este însoțită de o imagine care pătrunde în inimă.

Duhul Sfânt ne dă putere să fim și noi creativi.

Suntem creați după chipul și asemănarea Lui (Geneza 1:27), ceea ce înseamnă că și noi suntem înzestrați cu creativitate! Contribuția pe care o poți aduce pe plan misionar este unică. Când privim la Dumnezeu și la ce a făcut, avem un motiv în plus să fim creativi — să cântăm, să scriem, să desenăm, să mărturisim, sau orice altceva — anume, să ne exprimăm dragostea și adorarea față de El într-un mod creativ.

În cartea *The Creative Leader* (Liderul creativ), Ed Young spune: „Industria divertismentului este saturată cu actori, muzicieni și artiști care captivează imaginația oricărei categorii de vârstă prin darurile lor creative. Hollywoodul, Nashville și New York-ul vin în întâmpinarea unei nevoi adânc înrădăcinată a oamenilor de a avea parte de creativitate, aventură și noutate — o nevoie pe care biserica ar trebui să o îndeplinească prin puterea creativă a Duhului Sfânt.” Și apoi continuă: „Unii oameni nu au cine știe ce de spus, dar știu foarte bine cum să spună lucrurile respective, în timp ce biserica are ce vorbi, dar nu știe cum să prezinte. Acesta este motivul pentru care creativitatea ar trebui să îmbogățească tot ceea ce are de-a face cu lucrarea și modul cum îi conducem pe oameni.”

Haideți să descătușăm potențialul nostru creativ și să-l folosim pentru a transmite cel mai convingător mesaj care a fost dat vreodată omenirii. Creativitatea nu este opțională pentru biserică. Este un mandat biblic, un mandat care izvorăște din însuși caracterul lui Dumnezeu. Autorul Proverbelor scrie: „O inimă pricepută dobândește știința și urechea celor înțelepți caută știința (Proverbele 18:15).”

Importanța inovației

Inovația este indisolubil legată de creativitate. Inovarea și creativitatea sunt procese care se intercondiționează, deoarece găsirea soluției la problemele ce apar într-un proces de inovare necesită creativitate. Creativitatea este actul de a concepe sau imagina ceva original, dar inovația, pe de altă parte, este implementarea a ceva nou.

Inovația este foarte importantă pentru orice individ, grup sau organizație, inclusiv pentru biserică. Peter Drucker, părintele managementului modern, spunea odată: „Într-o vreme a schimbării rapide, singurii care supraviețuiesc sunt cei care fac inovații și creează schimbarea.”

Schimbarea este singurul lucru sigur în mediul rapid al zilelor noastre. Acceptați faptul că va fi mereu cu noi. Schimbarea este constantă. Priviți schimbarea ca pe o oportunitate, și nu ca pe o amenințare. Vorbiți despre schimbare într-un mod pozitiv și ajutați-i pe oameni să nu se teamă de ea. Lipsa inovației este cel mai important motiv pentru declinul organizațiilor existente. Nu trebuie doar să coordonăm ce avem, ci este nevoie și să inovăm, să facem ceva nou și diferit. Este așa de ușor să fim atât de ocupați cu administrarea lucrurilor deja existente încât să nu ne mai luăm timp să devenim mai buni în ceea ce facem; și nici nu mai amintesc de a ne gândi la moduri diferite de a ne desfășura activitatea sau de a face și alte lucruri. În calitate de credincioși care Îl așteaptă pe Isus să vină, noi trebuie să lucrăm la ziua de mâine, nu doar să facem față zilei de azi. Asta înseamnă inovația.

Metode misionare diferite

COVID-19 ne-a forțat să inovăm și să găsim modalități de conectare care să fie creative și semnificative. Bisericile, liderii și comitetele și-au făcut timp pentru a gândi creativ și a găsi soluții pentru închinare. Cea mai importantă lecție pe care biserica trebuie să o învețe în urma crizei sanitare care a început și nu știm când se va sfârși este că în momente de criză și schim-

bare este nevoie de multă creativitate și inovație. Warren Bennis, expert în leadership, declară: „Organizațiile viitorului vor depinde din ce în ce mai mult de creativitatea membrilor lor pentru a supraviețui.” În viitor trebuie să ne punem întrebări corecte: „Ce funcționează bine și de ce”, dar și „ce anume nu funcționează și de ce”. Întrebările bune ne ajută să avem o nouă perspectivă asupra situației noastre curente. Va trebui să generăm o mulțime de idei noi, să ascultăm și să învățăm strategic. Trebuie să identificăm nevoile oamenilor și apoi, în mod obligatoriu, să ne gândim la tendințe viitoare. Putem învăța câte ceva de la origine dacă ascultăm cu atenție.

Ellen White, în cartea *Slujitorii Evangheliei*, pp. 119–120, afirmă: „Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să fie niște oameni multilaterali, adică să aibă o gândire vastă. Ei nu trebuie să fie oamenii unei singure idei, înguști la minte, cu o manieră de lucru stereotipică, incapabili să înțeleagă faptul că metoda lor de a apăra adevărul trebuie să fie diferită, în funcție de categoria oamenilor în mijlocul cărora lucrează și în funcție de situațiile în care se află... Noi nu trebuie să așteptăm până

când se ivesc ocaziile, ci să căutăm ocaziile și să fim întotdeauna pregătiți să prezentăm o dovadă a speranței noastre. Dacă lucrătorul își păstrează gândurile în rugăciune, Dumnezeu îl va ajuta să adreseze cuvinte potrivite la timpul potrivit.”

Dacă în privința conținutului învățăturii noastre de credință nu ni se cere să căutăm cu orice preț noutatea, ci să mergem în pas cu descoperirea primită din partea lui Dumnezeu, în privința formei de prezentare suntem chemați să fim cât mai creativi. Există atât de mult potențial în cadrul bisericii pentru idei creative și inovatoare! Avem atât de mulți tineri care își pot utiliza talentele spre slava lui Dumnezeu! Rugăciunea pentru creativitate și inovație trebuie să fie prioritatea noastră. Misiunea bisericii depinde de puterea creativă a Duhului Sfânt. Biblia este plină de metode misionare creative, care au adus un rod bogat în situațiile respective, și noi credem că același Duh Sfânt care a inspirat acele metode va inspira biserica de azi, care își desfășoară activitatea în mijlocul unei societăți seculare. ■

**LUCRĂTORII
LUI DUMNEZEU
TREBUIE SĂ FIE
NIȘTE OAMENI
MULTILATERALI,
ADICĂ SĂ AIBĂ O
GÂNDIRE VASTĂ.
EI NU TREBUIE SĂ
FIE OAMENII UNEI
SINGURE IDEI...
INCAPABILI SĂ
ÎNȚELEAGĂ FAP-
TUL CĂ METODA
LOR DE A APĂRA
ADEVĂRUL TRE-
BUIE SĂ FIE DIFE-
RITĂ, ÎN FUNCȚIE
DE CATEGORIA
OAMENILOR ÎN
MIJLOCUL CĂRORA
LUCREAZĂ.**

Balla Lorand, director Departamentul Publicații,
Uniunea de Conferințe

A DOUA OPINIE cu Cristina Ișvan

VINERI, ora 17.00
DUMINICĂ, ora 22:30 (R)

Creativitate și inovație » CURIERUL ADVENTIST

DISIDENT VERSUS REFORMATOR

Cu toate ca această problemă a existat dintotdeauna, am impresia că, în ultimii ani, mișcările disidente s-au înmulțit și au căpătat amploare.

Una din cauze ar putea fi internetul și rețelele sociale, care fac să devină mai rapidă comunicarea, iar informația să circule mai repede. Mai ales problemele adevărate sau inventate, care reprezintă „hrana” mișcărilor disidente. O altă cauză este contestarea autorității la toate nivelurile și peste tot, fapt care se reflectă și are repercusiuni asupra bisericii. Și a treia și cea mai importantă cauză, după părerea mea, este legată de problemele reale ale bisericii și de nevoia ca aceasta să fie reformată, lucru pe care am să-l abordez mai în detaliu mai jos.

Ceea ce mă interesează este diferența dintre reformă și disidență, diferența dintre un reformatoare care aduce redeșteptare și un disident. Dacă reforma este ceva ce ne dorim, iar reformatorii sunt trimiși de Dumnezeu, disidenții și disidența reprezintă un pericol pentru biserică. Am putea spune că depinde din ce unghi privești. Pentru noi, Martin Luther este un mare reformatore. Pentru Biserica Catolică, un disident.

Ceea ce mă interesează este să putem stabili criteriile prin care putem identifica pe cineva care este aducător de reforme, venind din partea lui Dumnezeu, și pe cei care formează o disidență de care trebuie să ne păzim.

Introducere

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei.” „Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.” (Apocalipsa 12:7,4)

Primul disident nu este altul decât Lucifer. El pune în discuție dreptatea legii lui Dumnezeu și dragostea Sa pentru ființele pe care le-a creat. Se prezintă ca un reformatore care ar vrea să facă lucrurile să fie mai bune pentru supuși. Un timp a acționat din interior, încercând să îi atragă pe îngeri de partea sa și prezentându-le așa-zisa nevoie de reformare a guvernării cerești.

Disidența sa are un mare succes – o treime din îngeri sunt câștigați. În momentul când disidența se transformă în atac deschis, el și îngerii săi sunt excluși, iar disidența devine rebeliune și război împotriva cerului.

Definiție

Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să definim reforma și disidența, ca să știm despre ce anume vorbim. Definiția din dicționar spune ca „a reforma” înseamnă:

„A schimba (în bine); a îndrepta, a îmbunătăți o situație, o concepție.” Reforma este deci necesară în momentul în care situația, sau concepția, starea este degradată. În același timp, dicționarul spune că disidența reprezintă „o părere diferită față de a majorității, a colectivității, a organizației” din care persoana sau persoanele respectivelor fac parte. O doctrină diferită de a majorității.

Observăm că, potrivit acestor definiții, reformatore și disidentul pot fi unul și același. Dacă reformatore încearcă să îmbunătățească situația, dar majoritatea vede lucrurile diferit, el este perceput ca disident. Din această cauză se pot crea confuzii și neînțelegeri. De altfel, toți disidenții se văd pe ei înșiși ca fiind reformatori, și mulți reformatori sunt priviți ca disidenți.

Tocmai de aceea este necesar să abordăm această problemă, pentru a putea deosebi un tip de persoană, sau mișcare, de altul. De exemplu, primii creștini au fost reformatorii religiei iudaice, dar iudeii i-au privit ca fiind niște disidenți, ca pe o sectă.

Dar pentru că această problemă există în multe domenii, voi enunța câteva premise.

Premisele problemei

Ca să știm despre ce vorbim, trebuie să definim clar premisele problemei:

1. Abordăm problema din punctul de vedere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

2. Pornim de asemenea de la premisa că Biserica Adventistă este biserica lui Dumnezeu din timpul din urmă, biserica rămășiței.

3. Considerăm că doctrinele Bisericii Adventiste sunt corecte, deoarece sunt bazate pe Biblie. Astfel, dacă în această privință există o părere diferită de a majorității, vorbim automat despre disidență. Acesta este un element deosebit de important în cadrul acestei teme. Orice persoană sau grup care pune în discuție divinitatea Duhului Sfânt, sanctuarul, neprihănirea prin credință (faptul că Biserica Adventistă ar fi respins acest adevăr) sau alte doctrine va fi automat catalogat ca disident.

4. Biserica Adventistă are nevoie de reformă și redeșteptare. Este o nevoie reală, importantă, biblică (ex. cele zece fecioare). Ea ține de prezența Duhului Sfânt, de comportament, de punerea în practică a adevărului, de misiune s.a.m.d., și nu de doctrină.

Disidența devine o necesitate și o acțiune plăcută lui Dumnezeu când întreaga biserică, sau întregul grup din care faci parte (biserica locală), se abate de la adevăr și încetează să fie „a lui Dumnezeu”. Atâta timp însă cât bi-

serica este a lui Dumnezeu, El va trimite reformatori, iar disidenții reprezintă vrăjmașii poporului lui Dumnezeu.

Odată ce am ajuns la acest numitor comun, putem porni la drum.

Nevoia de reformă și cauzele disidenței

Dificultatea acestui demers constă în faptul că există anumite elemente pe care disidența și reforma le au în comun și în faptul că biserica are nevoie să fie reformată.

Chiar dacă Biserica Adventistă este biserica lui Dumnezeu, reforma este o nevoie importantă. Dumnezeu, în atotștiința Sa, a prevăzut acest lucru. Pilda celor zece fecioare ne prezintă o biserică adormită. Mesajul către Laodiceea arată de asemenea o stare care trebuie ameliorată în mod imperativ.

Când privim în interiorul bisericii, descoperim apatie, superficialitate, un spirit lumesc tot mai pregnant, pastori și conducători care nu se ridică la înălțimea chemării, tineri care în număr mare aleg să plece din biserică, o teamă de evanghelizare, respingerea scrierilor lui Ellen White în anumite locuri, punerea în discuție a adevărurilor, lipsa de oameni puternici și dedicați etc. și uneori situații morale mai rele decât în afara bisericii.

Aceste realități care fac ca reforma să fie o necesitate reprezintă în mare măsură și cauze pentru producerea disidenței. Dacă reformatorul va încerca să repare anumite lucruri care merg rău, disidentul în multe cazuri se va lega de exact aceleași elemente. Apariția disidenței este deci legată în multe rânduri de probleme reale care există în biserică. În același timp, oricâte probleme ar exista, Biserica Adventistă rămâne biserica lui Dumnezeu.

„Nu are Dumnezeu o biserică vie? El are o biserică, dar ea nu este biserica biruitoare, ci o biserică luptătoare. Ne pare rău că există membri cu defecte, că există neghină printre grâu... Deși vor exista necazuri în biserică, și vor fi până la sfârșitul lumii, în aceste ultime zile, biserica va trebui să fie lumina unei lumi care este mântuită și demoralizată de păcat. Această biserică slăbită și cu defecte, care are nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia Hristos își concentrează atenția supremă.”¹

Din punct de vedere istoric, Biserica Adventistă a trăit drama în care, în urma unor greșeli făcute de către conducătorii bisericii din Germania, în timpul Primului Război Mondial, s-a născut o mișcare așa-zisă „de reformă”, care s-a transformat în disidență și a dus la crearea Bisericii Adventiste Reformiste, care până astăzi consideră biserica-mamă ca fiind Babilon.

În zilele noastre, pretextele pentru disidență sunt multiple. Iată câteva dintre ele:

- Lipsa de mesaje despre sfârșit și revenirea lui Hristos.
- Lipsa de mesaje împotriva Bisericii Catolice.
- Ecumenismul, apropierea și susținerea de către Biserica Adventistă a acestei mișcări.

- Aproximarea și colaborarea cu alte biserici și denominațiuni, considerată ecumenism.
- Lipsa propagării și trăirii reformei sanitare.
- Asemănarea cu lumea în îmbrăcăminte – conformarea față de modă – (bijuterii, machiaj s.a.m.d.).
- Depărtarea de mesajul lui Ellen White.
- Faptul că biserica consideră Duhul Sfânt o persoană a Dumnezeirii.
- Faptul că nu se fac rugăciunile pe genunchi.
- Malversații financiare – reale sau inventate.
- Faptul că anumite învățături greșite (homosexualitate, sănătate, sanctuar, sabat, ecumenism) nu sunt amendate și pedepsite de biserică.
- Conflicte personale – cu conducerea sau cu persoane din conducere
- Lipsa evanghelizării – multe mișcări care au pornit prin a critica dificultățile instituționale în lansarea de proiecte s-au transformat până la urmă, în totalitate sau parțial, în mișcări disidente.

CERCETĂȚI
DUHURILE!
ERWIN
KESTNER

Cele patru caracteristici ale disidenței și ale reformei

Deoarece cauzele nevoii de reformă și ale disidenței pot fi identice, ele nu pot stabili identitatea mișcării. Nu poți deci privi la pretext, sau la cauză, și apoi să afirmi dacă este vorba de disidență sau de reformă (cu excepția cazului când este vorba de doctrină, cum am spus deja).

Astfel, trebuie să căutăm alte criterii.

1. Atitudinea față de biserică – susținere sau lovire

Este aspectul cel mai important și cel care, în majoritatea cazurilor, stabilește identitatea mișcării sau a persoanei. Reformatorul încearcă să ridice biserica prin reformă. Să o curețe, să o înnoiască și să o facă mai puternică. Chiar dacă reforma nu reușește, sau nu reușește în totalitate, reformatorul nu lovește biserica – locală sau mondială, ea rămâne pentru el o valoare și obiectul iubirii lui Dumnezeu. Reformatorul muștră, taie, vindecă.

Disidentul, cu intenție sau fără, face rău bisericii. O slăbește prin acuze și lovituri. În cazul în care atacă probleme reale, ceea ce obține este publicarea și publicitatea răului, și prin asta o diminuare a imaginii bisericii. Disidentul lovește, rupe, distruge.

Reformatorul vede biserica precum un vapor. El este uneori în pericol și, dacă nu se iau măsuri, s-ar putea chiar scufunda. Dar reformatorul nu are alt vas. Astfel, el face totul pentru a-l salva.

Disidentul vede și el biserica precum un vas care se scufundă. Dar el dispune de un vas mai mic, de salvare, care va scăpa din furtună. El chiar se bucură când sunt evenimente negative, pentru că îi întăresc argumentele.

Consideră că el are soluția de salvare și, dacă nu este ascultat, atunci va trece în barca de salvare și doar cei care vin alături de el vor scăpa.

Dacă vă amintiți premisa că Biserica Adventistă este biserica lui Dumnezeu, atunci lovirea ei reprezintă automat disidența. Dacă biserica nu acceptă mesajul tău, atunci fie acesta nu este corect, fie este bun, dar nu a venit încă timpul pentru el. Dacă vei începe să lovești biserica, intri în categoria disidenților.

Reacția în fața eșecului

Confruntat cu eșecul, reformatorul rămâne iubitor și își intensifică eventual eforturile. Continuă – prin rugăciune, discuții personale, predici când are ocazia, seminare – să determine reforma.

Disidentul confruntat cu eșecul reacționează deseori prin radicalizare, prin separare.

Locul de acțiune

Reformatorul va rămâne întotdeauna, cu excepția faptului că este forțat să facă altfel, în interiorul bisericii pe care o iubește și pe care încearcă să o ridice.

Disidentul acționează fie de pe margine, fie din afară, dar din apropiere, încercând să atragă adepți. El nu se depărtează fizic de biserică, nici chiar dacă a părăsit-o, ci se învârtă în jurul ei, pentru că ea este cea care îi asigură creșterea rândurilor.

2. Poziția față de autoritate

Reformatorul va recunoaște și se va supune autorității bisericii – chiar atunci când consideră că conducerea este greșită (în afara cazurilor unde în mod evident se cer acțiuni care contravin Bibliei și conștiinței).

Reformatorul va considera greșite anumite persoane din conducere, și nu „conducerea bisericii”.

Disidentul se ridică împotriva conducerii și o consideră responsabilă de situația dată. Explicit sau nu, disidentul pretinde că nu trebuie supunere față de conducere și că de fapt el are o autoritate mai înaltă decât aceasta.

Critica față de conducere este una din caracteristicile principale ale disidenței. Nu toți cei care critică conducerea bisericii sunt disidenți. Dar toți disidenții critică conducerea. Scuza va fi mereu aceeași – conducerea nu este bună și, dacă i te supui, te îndrepti spre dezastru.

„Ești în mod constant înclinat către independență. Tu nu-ți dai seama că independența este un lucru jalnic atunci când te face să ai prea multă încredere în tine însuși și să te încrezi mai degrabă în propria ta judecată decât să respecti sfatul și să pui preț pe judecata fraților tăi, mai ales pe a acelora care au funcții de răspundere, pe care Dumnezeu i-a rânduit pentru mântuirea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate deosebită și cu o putere pe care nimeni nu are căderea să nu le ia în seamă și să le disprețuiască, pentru că, făcând așa, disprețuiește glasul lui Dumnezeu.”²

„Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și cu o putere specială, pe care nimeni nu poate fi îndreptățit

să le desconsidere și să le disprețuiască, deoarece, procedând astfel, disprețuiește glasul lui Dumnezeu.” – *Testimonies for the Church* 3:417 (1875).³

3. Finanțele – poziția față de zecime

Reformatorul, atunci când are nevoie de bani pentru acțiunile de reformă, va apela la modalitățile pe care biserica le consideră corecte – donații, colecte, daruri – strânse în acord cu biserica. Niciodată nu va cere sau accepta zecimea membrilor. Reformatorul consideră că poziția bisericii referitoare la folosirea zecimii este corectă.

Disidenții afirmă deseori că zecimea li se cuvine, sau că este normal să primească o parte, deoarece ei fac lucrarea lui Dumnezeu. Dacă nu o fac în mod deschis și asumat, în dese rânduri ei acceptă zecimea care li se oferă.

4. Spiritul – atitudinea

Reformatorul va acționa cu spiritul lui Hristos. Este motivat de iubire și de durerea pentru starea în care se găsește biserica, sau anumite persoane din biserică. Astfel, el încearcă să „zidească”, și o face cu răbdare și cu pași mici când este nevoie. Chiar atunci când este vorba de păcate evidente, el nu se consideră mai bun, ci cu umilință acționează în vederea creșterii.

Disidentul crede că totul se învârtă în jurul său. Astfel, el înțelege refuzul față de mesajul său ca o ofensă personală. El se considera mai sfânt decât ceilalți și îi privește de sus pe cei care nu se conformează mesajului său. Deseori va crea în jurul său o societate „de elită” – „adevărații credincioși”, care se văd pe ei înșiși precum Enoh, care stătea în preajma lui Dumnezeu și pleca apoi printre păcătoși să încerce să îi convertească.

De asemenea, o critică acidă, de tip fariseic, va însoți aproape toate mișcările disidente.

Am citit câteva discuții purtate pe un site românesc. Am observat că administratorul acestuia și majoritatea celor care contribuie au o plăcere extraordinară de a scoate în evidență greșelile – mai ales ale pastorilor. Când aceștia greșesc și cad, faptele lor devin un subiect de predilecție și totul este disecat fără pic de milă sau de înțelegere. Nu se observă durerea pentru cel căzut, sau pentru faptul că biserica suferă, ci o plăcere enormă de a scoate în evidență tot răul făcut de persoanele respective.

Bineînțeles, o temă preferată pe acest tip de site-uri este zecimea și aducerea textelor care par să spună că sistemul financiar al bisericii nu este corect.

Conducătorul

Reformatorul nu va pune niciodată condiția ca el să fie șeful mișcării pe care a inițiat-o. Persoana lui și poziția pe care trebuie să o ocupe nu va fi niciodată un element de discuție.

Disidentul consideră poziția sa foarte importantă. Deseori, el este dispus să se revolte dacă biserica acceptă ideile sale, dar nu și pe el ca persoană, sau nu într-o poziție care el consideră că i se cuvine.

Deseori, liderul mișcărilor disidente devine un fel de „guru” infailibil, cu o autoritate de profet și apostol.

Cei care sunt atrași de mișcări disidente

Sunt anumite categorii de persoane în mod deosebit susceptibile de a fi atrase de către mișcările sau de persoanele disidente. În categoriile cu risc crescut sunt:

1. Cei care de felul lor sunt nemulțumiți și critici, care se plâng tot timpul. Disidenții se vor grefa exact pe această caracteristică – a criticii.

2. Cei care au fost sau se simt nedreptățiți de către biserică. Cei care, de exemplu, consideră că li se cuvin posturi mai importante decât cele pe care le ocupă.

3. Cei care sunt tineri în credință. Ei au făcut deja o schimbare de religie. Au părăsit deja o religie și, dacă descoperă anumite inadvertențe, sunt ușor atrași spre disidență. În plus, încă nu au destule cunoștințe și pot fi amăgiți mai ușor.

4. În mod paradoxal, sunt atrași și cei foarte sinceri, cei care sunt foarte serioși în credință. Aceștia suferă din cauza situației din biserică și își doresc un mediu mai înalt, mai spiritual. Când disidenții atacă exact această problemă, acești oameni pot cădea ușor în plasă. Această ultimă categorie reprezintă cea mai grea pierdere pentru biserică. Anumite mișcări de disidență – mai ales cele care militează pentru un creștinism radical în îmbrăcăminte, mâncare, trăire, evanghelizare – reușesc să atragă și chiar ținesc uneori în mod expres aceste persoane.

Prevenirea disidenței

Cea mai bună prevenție pentru disidență este reforma. Atunci când se face reformă, disidenței i se ia spațiul vital. Dacă lucrurile care merg rău sunt corectate, atunci disidenții nu se mai pot lega de rele care sunt reale și sunt obligați să inventeze sau să amplifice, și astfel își pierd credibilitatea.

Maniera de abordare a disidenților

Odată ce disidența există, biserica este obligată să se raporteze într-un fel sau altul la aceasta. Din fericire, avem un exemplu perfect în maniera în care Dumnezeu a abordat disidența care a început să se manifeste în cer.

1. Întâi Dumnezeu a încercat să discute cu Lucifer și să îl determine să își recunoască greșeala. A încercat să îl câștige. Asta ar trebui să fie prima abordare. O încercare de a câștiga persoanele, de a se ajunge la o reconciliere.

Dar faptul că nici măcar Dumnezeu nu a reușit cu Lucifer arată că, odată ce disidenții au pornit în această direcție, ei se întorc foarte greu. Odată ce au început să lucreze singuri, să nu mai dea socoteală înaintea autorității, să fie ei conducătorii, vor reveni foarte greu la acceptarea autorității pe care au contestat-o. De obicei, pentru a se întoarce, vor impune condiții imposibile, ca să poată spune că nu ei sunt vinovați de ruptură.

2. Apoi Dumnezeu l-a lăsat pe Lucifer să se desfășoare. Este partea cea mai grea. Știi că cineva face răul și să îl lași. Dar dacă intervii prea devreme cu pedepse și excludere, transformi persoana respectivă în martir, iar credibilitatea acesteia va crește exponențial.

3. Dumnezeu a intervenit prin excludere doar în momentul în care rebeliunea s-a manifestat fățiș. La fel trebuie așteptat până când se vede clar în ce direcție merge disidența, și doar atunci trebuie intervenit cu măsuri.

4. Și în toată această perioadă, precum și după, Dumnezeu a fost El Însuși. A continuat să guverneze cu dreptate și iubire.

Cum să te protejezi

La fel cum Dumnezeu ne ajută să ne protejăm de profeții falși, putem să ne protejăm și față de disidenți sau de falși reformatori.

1. Primul lucru este să verificăm corectitudinea doctrinară a celor care pretind a fi reformatori. Dacă sunt în concordanță cu Biblia și Spiritul Profetic.

2. Al doilea element este să verificăm modul în care se raportează la biserica lui Dumnezeu. Foarte multe mișcări devin disidente în momentul în care se raportează la biserica și la autoritatea acesteia.

Cei care dețin poziții de răspundere în biserică pot să aibă defecte în comun cu alții și pot greși în hotărârile lor; dar, cu toate acestea, biserica lui Hristos de pe pământ le-a dat o autoritate care nu poate fi disprețuită. După învierea Sa, Hristos a dat putere bisericii Sale spunând: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.”⁴

Fiecare credincios trebuie să se atașeze de biserică cu toată inima. Prosperitatea ei trebuie să-l intereseze în primul rând și, dacă el nu simte că are obligația sfântă de a colabora cu biserica în beneficiul ei, aceasta poate activa cu mult mai bine fără el.⁵ {4M 17.4}

3. În al treilea rând, dacă suntem confrunțați cu pretenția unui reformator, trebuie să îngenunchem și să îi cerem lui Dumnezeu să ne lumineze.

Concluzie

Sper ca această prezentare să ne ajute să facem diferența între aceia pe care îi trimite Dumnezeu să ridice biserica Sa și cei care fac lucrarea celui rău.

Mă rog ca Dumnezeu să aibă grijă de sufletele prețioase și sincere pentru care Hristos Și-a dat viața și să le oprească să cadă în capcana de a fi convinse că fac un lucru bun, când de fapt ele contribuie la încetinirea și împiedicarea lucrării Sale. ■

Erwin Kestner, directorul Departamentului Isprăvnice,
Conferința Franța de Nord

¹ Ellen White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, 45, 49 (1893)

² *Eadem*, *Mărturii*, vol. 3, 417.3.

³ *Eadem*, *Evenimentele ultimelor zile*, 47.4.

⁴ *Eadem*, *Mărturii*, 4 17.2.

⁵ *Ibidem*, 17.4.

ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE (v)

SLUJIRE *versus* PROFIT (I)

In acest articol, continuăm studiul despre „adevărul prezent al educației adventiste”, punând principiul divin al slujirii după care Dumnezeu guvernează în opoziție cu interesul personal, egoist, manifestat de cele mai multe ori prin dorința de profit (*Eu ce câștig?*). Contradicția dintre cele două sisteme de educație care rezultă de aici este foarte vizibilă numai dacă ne uităm la declarațiile de misiune sau obiectivele pe care le are fiecare instituție de educație. În timp ce la instituțiile adventiste preocuparea pentru slujire este o valoare afirmată și asumată, prezentă în curriculum și în majoritatea activităților extracurriculare, în școlile de stat sau private neconfesionale nu există această preocupare. În cea mai fericită situație, la aceste instituții poate să fie proiecte de voluntariat pentru dezvoltarea conceptului de responsabilitate socială. Chiar în timpul nostru, „Marea luptă” pentru adevărata educație se dă între instituțiile de învățământ care promit realizare personală și succes prin ocuparea unor posturi cu salarii mari, care aduc un profit consistent, și instituțiile de educație adventiste, care promovează valorile Scripturii și doresc să ajute tinerii să-și

asume și să-și păstreze misiunea de slujire după modelul Mântuitorului, chiar și atunci când vor ocupa slujbe bine plătite sau vor excela în domeniul profesional pentru care s-au pregătit. Prin urmare, în această luptă, „adevăratul învățător nu este satisfăcut cu o lucrare de mână a doua. [...] Ambiția sa este de a le inspira (elevilor/studentilor) principiile adevărului, ale supunerii, onoarei, integrității și curățeniei – principii care îi vor face o forță serioasă pentru stabilitatea și înălțarea societății. Mai presus de orice, el dorește ca ei să învețe marea lecție a vieții despre slujirea lipsită de egoism”¹. Ca să înțelegem planul divin pentru educație și de ce slujirea este importantă, trebuie să ne întoarcem la prima școală deschisă pentru om de Însuși Dumnezeu: Școala din Eden.

Școala din Eden – slujirea, obiectiv și mijloc

Începutul existenței primei familii de oameni se leagă și de grădina Eden, spațiu care, în intenția lui Dumnezeu, urma să fie locuință, zonă de lucru, loc de închinare, dar și școală. Se știe că expresia „Școala din Eden” se găsește

în scrierile² lui Ellen G. White și, conform celui mai popular citat în care apare această formulare³, aceasta face referire la două principii: (1) Dumnezeu a fost primul profesor al familiei create și (2) educația din Eden avea o viziune holistică, nu doar pentru că includea toate cele trei dimensiuni ale naturii umane (minte/suflet/trup), ci și pentru că avea în vedere toate cele patru moduri de raportare prin care se învață și se manifestă experiența spirituală: (om-Dumnezeu/om-sine/om-semen/om-natură). Dar pentru că fundamentul existenței și al actului pedagogic din Eden era dragostea care slujește, de la primii studenți se aștepta să înțeleagă că lucrarea lor de „îngrijire și păzire” (Geneza 2:15) era un răspuns pe care și ei trebuiau să îl dea în acest context al servirii, pentru că „Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. «El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedreki» (Matei 5:45).”⁴

De aceea, primii studenți trebuiau să vadă că „Dumnezeu este iubire” este scris pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică”⁵ și că „dragostea, temelia creațiunii și a răscumpărării, este fundamentul adevăratei educații”⁶.

Altfel spus, lucrarea de „îngrijire și păzire” prin slujire avea ca scop să le descopere primilor studenți în școala lui Dumnezeu că „lucrurile spirituale se învață observând dezvoltarea celor pământești”⁷.

Așadar, pe lângă faptul că Biblia nu susține dihotomia materie-spirit (Geneza 1:31; Ioan 1:3; Ioan 3:16 și Psalmii 24:1), atât de prezentă în fi-

lozofie și în religiile necreștine, înțelegem că încă din școala Edenului Dumnezeu S-a descoperit pe Sine ca sursa cunoașterii, dar o cunoaștere care vine în primul rând prin relație slujitoare și prin exemplificare, iar apoi prin informații și noțiuni. Trecerea spre o predare prioritar teoretică s-a făcut mai târziu și s-a impus după ce s-a susținut că legea naturii este matematica manifestată prin cauzalitate și proces (Pitagora – Galileo Galilei).

Deși nu se poziționează într-o relație de opoziție cu demersul științific și susține dobândirea de noi informații, educația adventistă își asumă acest rol de a arăta adevăratele principii după care funcționează natura și cum se poate ajunge la adevărata cunoaștere. După principiile din Eden, totul era integrat în această lege a iubirii manifestată prin slujire, iar viața Mântuitorului venit în lume ca să-i salveze pe oameni a avut și scopul de a restabili acest proces al slujirii. „În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o desăvârșită pildă de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. [...] Dumnezeu a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I S-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să învețe pe alții ce înseamnă să slujească. Întreaga Lui viață a fost stăpânită de legea slujirii. El i-a slujit pe toți, a servit tuturor. În felul acesta, El a trăit Legea lui Dumnezeu și, prin exemplul Său, ne-a arătat cum să ascultăm de ea.”⁸ Prin exemplul Său, Domnul Hristos ne-a descoperit că scopul educației și al vieții este slujirea, chiar și după căderea în păcat. ■

(Continuarea articolului în numărul viitor)

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

**DEZVOLTARE
ARMONIOASĂ
EMANUEL
SĂLĂGEAN**

**DE ACEEA STUDENȚII
TREBUIE SĂ VADĂ CĂ
DRAGOSTEA, TEMELIA
CREAȚIUNII ȘI A RĂSCUM
PĂRĂRII, ESTE
FUNDAMENTUL ADE
VĂRATEI EDUCAȚII.**

¹ Ellen G. White, *Educație*, p. 29, (ediția electronică).

² Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 547, *Educație*, pp. 20 și 301, (ediția electronică).

³ „Sistemul de educație instituit la începutul lumii trebuia să fie un model pentru om de-a lungul veșniciei. Ca o ilustrare a principiilor sale, a fost întemeiată o școală-model în Eden, căminul primilor noștri părinți. Grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții familiei omenești erau studenții. Ellen G. White, *Educație*, p. 20, (ediția electronică).

⁴ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 649, (ediția electronică).

⁵ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 10, (ediția electronică).

⁶ Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți educatori și elevi*, p. 32, (ediția electronică).

⁷ Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 242, (ediția electronică).

⁸ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 649, (ediția electronică).

EXTERMINĂRI CORECTE?

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Nicio problemă pentru cei ce cred acest lucru. Apostolul Pavel a scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17).

Citind Biblia de la un capăt la altul, se întâlnesc însă și pasaje care sunt greu de descifrat, unele surprinzătoare, șocante. Mă voi referi în cele ce urmează la câteva dintre acestea.

1 Cronici 4:38-41, unde se vorbește despre niște urmași ai lui Simeon: „Aceștia, numiți pe nume, erau domni în familiile lor și casele lor părintești au crescut mult. Ei s-au dus înspre Gedor până la răsăritul văii, să caute pășune pentru turmele lor. Au găsit pășuni grase și bune și o țară întinsă, liniștită și pașnică, fiindcă cei ce o locuiau mai înainte se pogorau din Ham. Oamenii aceștia, scriși pe nume, au venit pe vremea lui Ezechia, împăratul lui Iuda; au sfărâmat corturile lor, și pe maoniți, care se aflau acolo, i-au nimicit cu desăvârșire până în ziua de azi și s-au așezat în locul lor, căci acolo erau pășuni pentru turmele lor.”

Cum ar fi calificate astăzi în baza legii internaționale asemenea acțiuni? Tălări, atrocități, genocid, crime care ar putea fi judecate la Tribunalul Internațional de la Haga. Se va zice: „Da, așa au făcut oamenii aceia, foarte rău și foarte trist! Nu putem fi de acord cu așa ceva.”

Iată însă cum e prezentat un alt caz, despre urmașii lui Ruben, ai lui Gad și ai lui Manase: „Au făcut război cu hagareniții, cu Ietur, cu Nafis și cu Nodab. Au primit ajutor împotriva lor și hagareniții și toți cei ce erau cu ei au fost dați în mâinile lor. Căci în timpul luptei strigaseră către Dumnezeu, care i-a ascultat, pentru că se încrezuseră în El. Și le-au luat turmele, cincizeci de mii de cămile, două sute cincizeci de mii de oi, două mii de măgari și o sută de mii de inși, căci au fost mulți morți, pentru că lupta venea de la Dumnezeu. Și s-au așezat în locul lor până în vremea când au fost luați în robie” (1 Cronici 5:19-22).

Din nou jaf, deposedare, exterminare, cruzime. Asemenea unor hoarde cotropitoare din alte părți ale lumii în Antichitate sau în Evul Mediu. Numai că, de data aceasta, ni se spune că succesul lor în săvârșirea acelor fapte a venit ca răspuns la rugăciune: „Căci, în timpul luptei strigaseră către Dumnezeu, care i-a ascultat, pentru că se încrezuseră în El.” Și „au fost mulți morți, pentru că lupta venea de la Dumnezeu.”

Citiți și alte texte: „Samuel i-a zis lui Saul: «Pe mine m-a trimis Domnul să te ung împărat peste poporul Lui, peste Israel. Ascultă dar ce zice Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: Mi-aduc aminte de ceea ce i-a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. Du-te acum, bate-l pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și

să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile»” (1 Samuel 15:1-3).

Ați citit bine: Domnul i-a poruncit lui Saul, împăratul lui Israel, prin profetul Său Samuel, să nimicească poporul amaleciților: pe bărbați, femei, copii și prunci, chiar vitele lor – cămile, măgari, boi și oi. Totul. Fără milă. Exterminare indiscutabilă și necondiționată. Era porunca lui Dumnezeu, iar Saul, pentru că nu a făcut exact așa, ci aproape așa, a fost lepădat de Domnul ca să nu mai domnească peste Israel.

Mai rezistați? Încă un caz, referitor la căderea zidurilor Ierihonului după ce fuseseră înconjurate de poporul lui Dumnezeu de treisprezece ori: „Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înainte. Au pus mâna pe cetate și au nimicit-o cu desăvârșire, trecând prin ascuțișul sabiei tot ce era în cetate: bărbați și femei, copii și bătrâni, până la boi, oi și măgari” (Iosua 6:20,21). Cred că nu mai este nevoie de comentarii.

Iată ce poruncă primise poporul ales de la Dumnezeu prin Moise: „Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână Domnul, Dumnezeul tău; să n-arunci nicio privire de milă spre ele și să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine” (Deuteronomul 7:16).

Să nimicești toate acele popoare, să nu arunci nicio privire de milă spre ele! Clar și fără discuție. Așa a poruncit Dumnezeu și așa au luat ei în stăpânire țara Canaan. Au făcut ce le-a poruncit Dumnezeu. Nu chiar tot: așa cum aflăm din primele capitole ale cărții Judecători, ei au tolerat multe dintre triburile din Canaan și au locuit împreună cu ele, învățând de la ele idolatria și toate urâciunile păgâne. Și Domnul a fost foarte nemulțumit de ei.

Poate că v-ați mirat de acest articol. Poate v-ați întrebat ce m-a apucat. Poate că unii dintre dumneavoastră au început să mă urască și nu m-aș mira. Dar l-am scris și l-am prezentat spre publicare, fiind în mintea mea de multe zile. Nu-mi pare rău și nu-l retrag. Dar de ce?

Marea mea întrebare către toți coreligionarii mei, către toți cititorii avizi și credincioși ai Bi-

bliei, care o iau (ca și mine) ca pe o carte supranaturală, inspirată de Duhul lui Dumnezeu, și o binecuvântare pentru omenire, este aceasta: De ce a îngăduit Dumnezeu, ba chiar a poruncit, astfel de exterminări fără nicio milă? De ce? Cum le explicăm necredincioșilor corectitudinea acestor fapte, cum le justificăm? Cum îi câștigăm de partea adevărului mântuitor când ei arată spre astfel de pasaje, spre astfel de fapte oribile? Cum?

Să nu ne facem iluzii: nu avem cum. Absolut deloc. Și atunci? Mai suntem lumina lumii, mai putem avansa în tabăra necredincioșilor sau pseudocredincioșilor, aducându-i la Dumnezeu și la Cuvântul Său mântuitor?

Insist cu un răspuns total negativ: nu avem cum să justificăm astfel de scene, nu le putem bagateliza, nu le putem ignora, nu le putem tăgădui. Sunt fapte istorice și le-am selecționat pe cele aprobate de Dumnezeu, ba chiar încurajate, poruncite de El.

Și atunci ce ne facem? Eu am o soluție și o recomand fie că sunteți de acord cu mine, fie că nu sunteți. Nu putem scoate din Biblie aceste paragrafe, ele sunt acolo și au un rost. Dar trebuie procedat altfel: nu trebuie să fie nici măcar discutate. Pe sceptici și revoltați nu îi putem lămuri citindu-le Biblia. Punem Biblia deoparte. Ei trebuie să fie mai întâi convinși că există Dumnezeu.

Dificultățile aparente din Biblie nu sunt prima lecție; cei neclari despre supranatural nu le pot suporta. Științele naturale, matematica, logica – pe acolo trebuie umblat. Trebuie arătat că știința omească nu cunoaște originea vieții, dar viața există. Nu se poate reproduce în laborator, nu se poate sintetiza. Existența ei este un miracol, a fost realizată cu putere din afara ei, în mod supranatural.

Putem arăta că pretenția cum că toți oamenii de știință sunt necredincioși este falsă. Absolut falsă. Oameni de talie gigantică în cunoștințele despre natură nu au fost de partea necredincioșilor. Iată numai cinci exemple, citând declarațiile lor:

Réné Descartes, filozof și matematician francez (1596–1650): „**Existența lui Dumnezeu este mai sigură decât cea mai sigură dintre toate teoremele geometriei.**”

Voltaire (François-Marie Arouet), poet, istoric și filozof francez (1694–1778): „**Dacă e o greutate să crezi în Dumnezeu, e o absurditate să nu crezi.**”

Isaac Newton (1642–1727), unul dintre cei mai mari oameni de știință, descoperitor al legii gravitației, al legilor mișcării și inițiator al calculului matematic, care a studiat în mod perseveren-

rent Biblia și profețiile din Daniel și Apocalipsa. El a declarat: „**Studiez Biblia în fiecare zi. Sistemul extraordinar al soarelui, planetelor și cometelor nu putea să-și aibă începutul decât în cunoștința desăvârșită a unei Ființe inteligente, care cârmuiește toate lucrurile... ca Domn a toate.**”

Louis Pasteur (1822–1895) a pus bazele microbiologiei și bacteriologiei, a inventat vaccinarea, imunizarea și pasteurizarea. El a declarat: „**Cu cât studiez mai mult natura, cu atât mai mult sunt uimit de lucrarea Creatorului meu. Știința trebuie să-i aducă pe oameni mai aproape de Dumnezeu, pentru că există pretutindeni în natură dovezi ale «proiectului divin».**”

Jean Henry Fabre, entomolog francez (1823–1915), a zis: „**Dacă cred în Dumnezeu? Eu nu cred în El. Eu Îl văd.**”

Ceva chiar despre Biblie și din Biblie ajută totuși. Punem marile profeții biblice față în față cu istoria și arătăm împlinirea lor extraordinară, la milimetru. Putem arăta și unitatea Bibliei, scrisă de circa 40 de scriitori diferiți în circa 1 500 de ani. Fără să existe concomitent ca să se înțeleagă unul cu altul, au scris în mod armonios, dezvoltând aceleași teme centrale și la fel.

Apoi vorbim despre rezistența Bibliei. Cine are grijă de ea? Cum de n-a dispărut când a avut atât de mulți dușmani, când s-a făcut tot posibilul pentru nimicirea ei?

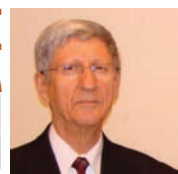
Și vorbim despre experiențele pe care le-am făcut cu Dumnezeu. Fapte reale, pe care și ei le pot trăi. Dacă nu depășim acest prag al credinței în supranatural, nu mergem mai departe. Nu are rost.

Acum între noi și numai între noi. Cum putem primi toate rapoartele cutremurătoare cu care am început acest articol? Le acceptăm neexplicate, prin tăcere, pentru că sunt, deocamdată, cel puțin pentru mine, inexplicabile. Așteptăm. Să lepădăm totul pentru că ne încurcăm ici și colo? Ce realizăm? Nu e mai bine să avem încredere în Creatorul și Mântuitorul nostru până când ne vom întâlni cu El? Eu cred că da.

Las aceste lucruri dificile în seama Lui. Eu tot Îl accept. Tot cred în El. Tot Îl iubesc. Vă recomand să faceți și dumneavoastră la fel. Pentru că El a făcut atâtea lucruri mari și minunate pentru mine, încât inexistența Lui mi se pare imposibilă. Imposibilă. Trebuie să existe. Zic și eu ca entomologul francez Jean Henry Fabre: „Dacă cred în Dumnezeu? Eu nu cred în El. Eu Îl văd.”

Îl văd prin forța minții sănătoase și prin proba indubitabilă a experienței, Îl văd mâna călăuzitoare în istorie, Îl văd prin telescopul perfect al credinței. Și sunt absolut sigur că în curând Îl voi vedea față în față. Dar dumneavoastră? ■

**ÎNCREDERE
DEPLINĂ
ȘTEFAN
RADU**

**NU ESTE MULT MAI BINE
SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN
CREATORUL ȘI MÂNTU-
ITORUL NOSTRU PÂNĂ
CÂND NE VOM ÎNTÂLNII
CU EL? EU CRED CĂ DA.**

Ștefan Radu, pastor, doctor în teologie

CONDUȘI ÎN SIGURANȚĂ SPRE CER

Auzim tot mai des vorbindu-se de siguranță. Siguranța locului de muncă, siguranța zilei de mâine, siguranța locuinței și a bunurilor materiale, dar auzim tot mai puțin vorbindu-se despre siguranța vieții și siguranța mântuirii. Pentru a ajunge în siguranță la locul pe care-l dorim cu adevărat și care ne-a fost făgăduit de Mântuitorul nostru Isus Hristos, trebuie să călătorim pe un drum spiritual cu multe suișuri și coborâșuri. Uneori, drumul este accidentat, alteori drumul este greu de identificat din mulțimea variantelor și posibilităților oferite de viață. Cum putem fi siguri că nu greșim direcția și drumul spre cer?

Cum putem distinge adevărul de rătăcire?

„Trăim în cea mai critică perioadă a istoriei acestei lumi. Destinul fiecărei persoane de pe

planeta Pământ este pe punctul de a fi hotărât. Binele nostru viitor, precum și mântuirea altora depind de drumul pe care-l alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziți de Duhul adevărului. Toți cei care-L urmează pe Hristos trebuie să întrebe cu seriozitate: „Doamne, ce vrei Tu să fac?” (Faptele 9:6.)

„Fără Duhul lui Dumnezeu, numai cunoașterea Cuvântului Său nu este de niciun folos. Teoria adevărului, neînsoțită însă de Duhul Sfânt, nu poate reînvia sufletul și nici sfinți inima.... Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi în stare să distingă adevărul de rătăcire și vor cădea sub ispitele iscusite ale lui Satana” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 327, ed.1980). Dacă am avut vreodată nevoie ca Duhul Sfânt să fie cu noi, dacă a fost vreodată nevoie să predicăm călăuziți de Duhul Sfânt, timpul acesta este chiar acum (Ev 180.1)

Cum ne călăuzește Duhul Sfânt?

Atunci când ne gândim la a fi călăuziți de Duhul Sfânt, așteptăm să fim îndrumați într-un anume fel care să ne ajute să nu greșim direcția, drumul. Dar cum înțelegem noi călăuzirea Duhului Sfânt? Auzim o voce sau ni se descoperă printr-o revelație specială? Cum putem explica unei persoane care ar dori să fie călăuzită de Duhul lui Dumnezeu? În ce fel ar trebui să ne așteptăm ca Duhul Sfânt să ne călăuzească?

Din moment ce este Duhul adevărului, călăuzirea Sa are loc întotdeauna în termenii adevărului și în conformitate cu adevărul. Putem să spunem că Duhul Sfânt ne călăuzește în mod normal prin intermediul Cuvântului scris, al Scripturii. El face această lucrare acționând asupra minții noastre.

În general, a fi „călăuzit de Duhul” înseamnă că viața noastră este direcționată, determinată și ghidată de Duhul Sfânt. Dar pentru a înțelege mai bine modul în care Duhul Sfânt ne călăuzește, vă propun să privim în Scriptură pentru a descoperi cum au fost călăuziți apostolii și Domnul Hristos de către Duhul Sfânt.

„Și acum, iată că, *împins de duhul*, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo.

Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri“ (Faptele 20:22-23).

Cum îl înștiința Duhul Sfânt despre aceste lanțuri și necazuri care îl așteptau în Ierusalim? Când a debarcat în portul orașului mediteranean Tir, Pavel spune: „Acolo am găsit pe ucenici și am rămas șapte zile. Ucenicii, prin Duhul, ziceau lui Pavel să nu se suie la Ierusalim” (Faptele 21:4).

Ucenicii din Tir erau sensibili din punct de vedere spiritual să discearnă necazurile care îl așteptau pe Pavel și au încercat în mod constant să îl convingă să nu se ducă la Ierusalim. Versiunea Noului Testament din limba engleză, tradusă de William, scoate acest lucru în evidență, traducând același verset astfel: „Datorită îndemnărilor făcute de Duhul Sfânt au continuat să îl avertizeze să nu pună piciorul în Ierusalim.” Duhul Sfânt a lucrat prin conștiința apostolului și prin ucenicii din Tir, care l-au avertizat de ceea ce avea să i se întâmple. Deși expresia „împins de duhul” a fost înțeleasă de unii comentatori ca un mod de forțare, în Biblie nu găsim nicio dovadă că Duhul Sfânt a folosit forța sau violența în călăuzirea Sa.

În Evanghelia după Marcu 1:12 citim că, după ce a fost botezat cu apă și cu Duhul Sfânt, „îndată Duhul a mânat pe Isus în pustie”. Isus nu a auzit nicio voce puternică și nu a avut o viziune care să-L conducă în pustie, ci a fost „mânat” să se ducă acolo. Acesta este felul în care ne conduce în general Duhul Sfânt. Vom simți un îndemn, o convingere interioară, care ne va determina să facem anumite lucruri sau anumite schimbări în viața noastră.

Deși Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Duhul Sfânt ne poate călăuzi în circumstanțe sau în moduri miraculoase, cea mai obișnuită modalitate a Duhului Sfânt de a comunica cu noi este prin „îndemnuri”. Atunci când Duhul Sfânt dorește ca noi să facem ceva, El ne va inspira gânduri potrivite pentru a urma o anumită direcție. Am putea spune că Duhul Sfânt ne vorbește prin conștiința noastră.

Atunci când apostolii și Isus au fost conduși de Duhul Sfânt, au fost călăuziți prin cuvântul adevărului în tot adevărul spre sfințire. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14).

Ce realizează călăuzirea Duhului Sfânt în viața noastră?

„Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere

înnoitoare, căci, fără Aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări caracterul Său în biserica” (HLL, 671.2).

Suntem atât de ocupați cu lucruri necesare, urgente, încât nu avem timp pentru ceea ce este cu adevărat important. De aceea, Spiritul Profetic ne spune că „acea care își predau viețile sub călăuzirea Sa și în serviciul Său nu vor fi aduși niciodată într-o situație pentru care El să nu fi prevăzut ieșire. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului Său, avem o Călăuză care să ne îndrume pe cale; oricare ar fi nedumerirea noastră, avem un Sfetnic priceput; oricare ar fi întristarea noastră, pierderea suferită sau singurătatea de care suferim, avem un Prieten plin de compasiune” (*Ibidem*, p. 234).

Viitorul, cu dificultățile și perspectivele lui nesatisfăcătoare, nu trebuie să ne descurajeze, să ne înmoaie inimile, să ne facă genunchii să tremure și mâinile să atârne neputincioase...

„Duhul dă tăria care susține sufletele ce trudes și se luptă în orice situație critică, în mijlocul urii acestei lumi, și-i face să-și vadă propriile lor lipsuri și greșeli. În întristare și durere, când totul apare întunecos și viitorul tulbure, iar noi ne simțim fără ajutor și singuri, acesta este timpul când, drept răspuns la rugăciunea credinței, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii” (*Faptele apostolilor*, p. 42).

Cum putem ști că ne călăuzește Duhul Sfânt?

- Dacă El ne determină perspectiva asupra vieții. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.” (1 Corinteni 2:12)
- Dacă dorim să trăim pentru slava lui Dumnezeu.
- Dacă avem dragoste pentru frați și ne delectăm în compania oamenilor cu gândire spirituală.
- Dacă ne dorim să-L cunoaștem mai mult pe Dumnezeu și pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.
- Dacă devenim tot mai conștienți de păcat. Duhul Sfânt este Duhul luminii și Duhul adevărului.

**CĂLĂUZIRE
DIVINĂ
GABRIEL
DINCA**

**ATUNCI CÂND DUHUL
SFÂNT DOREȘTE SĂ
FACEM CEVA, EL NE VA IN-
SPIRA GÂNDURI POTRI-
VITE PENTRU A URMA O
ANUMITĂ DIRECȚIE. AM
PUTEAM SPUNE CĂ DUHUL
SFÂNT NE VORBEȘTE PRIN
CONȘTIINȚA NOASTRĂ.**

- Dacă avem dorințe pozitive pentru sfințire și neprihănire.
- Dacă manifestăm tot mai mult „roada Duhului”.

Duhul Sfânt ne conduce la biruință

Privind în istoria biblică, vom descoperi că acei oameni care s-au lăsat conduși de Duhul Domnului chiar și în momentele în care nu au putut înțelege pe deplin modul în care Providența i-a îndrumat au fost în cele din urmă biruitori. Când viitorul se profila ca un eșec total pentru Iosif, când robia și temnița nu-i ofereau nicio șansă să creadă că este călăuzit de Acela care nu poate greși, atunci Domnul, în înțelepciunea Sa, a transformat clipele amare ale vieții sale în clipe de biruință. Când Daniel a fost dus în robia babiloniană, deși era greu de întrezărit un viitor strălucit, el a rămas mai departe sub călăuzirea Celui Preaînalt.

Pentru ei, credința în Dumnezeu nu a fost doar o teorie frumoasă, ci și o trăire autentică. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că „în fiecare încercare, dacă-L căutăm, Hristos ne va da ajutor. Ochii noștri se vor deschide pentru a înțelege făgăduințele de vindecare aminti-

te în Cuvântul Său. Duhul Sfânt ne va învăța cum să ne însușim fiecare binecuvântare, care va fi un antidot pentru durere. Pentru fiecare înghițitură amară care ne este dusă la buze, vom găsi o ramură vindecătoare” (*Divina vindecare*, p. 233, ed. 1997).

„Să ne bucurăm de faptul că tot ceea ce ne-a nedumerit în lucrările providenței lui Dumnezeu va fi clarificat atunci, lucrurile care erau greu de înțeles vor fi atunci explicate; iar acolo unde mintea și înțelegerea noastră limitată vedeau numai confuzie și planuri zădărnice, vom ajunge să vedem cea mai perfectă și cea mai frumoasă armonie. «Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin» (1 Cor. 13:12).” (CH 112.3) ■

Gabriel Dincă, pastor

DUMITRU CRISTEA

Dumitru Cristea (nenea Mitică, așa cum îl cunoșteau toți) s-a născut în data de 18 ianuarie 1944, în satul Vâlcelele, fiind primul copil al lui Ion și Rada Pârvu. A mai avut încă trei frați: Tudor, Alexandra și Petrache, niciunul dintre ei nemaifiind în viață astăzi.

La o vârstă fragedă, de câțiva anișori, a fost adoptat de familia Tudorache și Tinca Cristea, o familie creștin-adventistă. A urmat școala în satul natal, însă, din cauza unor probleme grave de sănătate, a început-o mai târziu decât ceilalți. Deși a traversat o perioadă dificilă, îmbolnăvinduse de tetanus și tratându-se la Brăila, totuși reușește să-și ajungă din urmă colegii la învățătură.

La vârsta de 19 ani, în anul 1963, este botezat în Biserica Adventistă Ziduri de către pastorul Constantin Rădoi. Cinci ani mai târziu, în 1968, după armată, o cunoaște pe Maria Pârvu, cu care se și căsătorește. Au avut o căsnicie frumoasă, caracterizată de iubire, respect și înțelegere, timp de 52 de ani.

Fiind membru al Bisericii Adventiste timp de 57 de ani, a iubit această biserică, pe care a slujit-o peste 20 de ani. Pe nenea Mitică l-au caracterizat

studiul, rugăciunea, misiunea, neabătându-se de la principiile biblice pe care le-a învățat și respectat o viață întreagă, încercând întotdeauna să-i ajute, să-i împace și să-i unească pe cei din jurul său.

Rămâne în memoria noastră, a tuturor, a familiei, a rudelor, a prietenilor, a fraților și a conșătenilor, ca un om credincios, plin de viață, optimist, cu simțul umorului, plin de compasiune, de la care oricând primeai o vorbă bună. Ne este greu să găsim cuvinte potrivite acum, când nenea Mitică nu mai este printre noi. Data de 14 decembrie 2020 va rămâne în amintirea noastră ca o zi tristă, în care acesta, în urma unei scurte suferințe, și-a încheiat alergarea pe acest pământ. Deși vestea neașteptată ne-a întristat pe toți, speranța revederii trebuie să rămână vie în inimile noastre, așteptând revenirea lui Isus Hristos și reîntâlnirea cu cei dragi.

Ne luăm astăzi rămas-bun de la omul ce poate fi considerat un exemplu pentru noi toți, amintind textele din 2 Timotei 4:7,8, ce pot fi rostite în dreptul lui: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” ■

A consemnat Mihai Petrescu.

BOLILE DE INIMĂ

Ar trebui să ne îngrijorăm?

Am auzit că bolile de inimă sunt ucigașul numărul unu în lume. Sunt bărbat, am 25 de ani și trăiesc într-o țară în curs de dezvoltare. Sunt în pericol?

Bolile cardiovasculare (BCV), bolile cardiace, sunt într-adevăr cauza principală a mortalității în ziua de azi. În 2015, aproape 18 milioane de persoane au decedat din cauza BCV. Majoritatea acestor decese au avut loc în țările cu venituri mici și medii. Aproximativ 7,4 milioane de decese au fost rezultatul bolilor coronariene, iar 6,7 milioane au fost rezultatul accidentelor vasculare cerebrale.¹ Aceste statistici reflectă faptul că boala aterosclerotică a arterelor afectează întregul sistem vascular; inima și creierul sunt cele mai vulnerabile. Mușchiul inimii și creierul depind în mod special de aprovizionarea optimă cu oxigen și sunt în principal afectate de boli ale vaselor, care transportă sângele și oxigenul la aceste țesuturi.

Sunteți și dumneavoastră în pericol? Este dificilă evaluarea cu exactitate a riscului fără a avea acces la istoricul medical complet cu toate datele biometrice și cu situația medicală a familiei. Aveți avantajul că sunteți tânăr. În general, vârsta este privită ca fiind un factor de risc începând de la 45 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei. Femeile beneficiază de protecție hormonală până la menopauză; de aceea riscul bolilor cardiovasculare își face apariția mai târziu. Antecedentele familiale cu privire la accidente vasculare cerebrale și infarct miocardic, în special la o vârstă tânără, sunt importante și indică un risc crescut.

Folosirea tutunului este un factor de risc puternic și joacă un rol important în toate societățile, dar mai ales în țările în curs de dezvoltare. Acest lucru se întâmplă din două motive principale. În primul rând, țările dezvoltate au avut ocazia să vadă procesele în instanță împotriva companiilor de tutun, care își exportă acum otrava pe piețele mai vulnerabile și în țările care nu sunt încă litigioase. În al doilea rând, economiile în curs de dezvoltare au dezvoltat infrastructura sănătății de așa manieră încât examinarea și diagnosticarea precoce a bolilor asociate tutunului să fie mai puțin accesibile.

Tensiunea arterială crescută (hipertensiunea care nu este monitorizată) este un alt factor im-

portant de risc. Factorii suplimentari care alimentează focul acestei pandemii, BCV, includ o dietă nesănătoasă, obezitatea, diabetul (ambele tipuri 1 și 2) și inactivitatea fizică. Aceștia din urmă sunt, de asemenea, principalii vinovați în problema bolilor necomunicabile (în mod tradițional, specialiștii în sănătate au separat bolile în două categorii: boli comunicabile – în general cele provocate de infecții, și boli necomunicabile (BNC) – adică, restul. n.tr.²). De asemenea, consumul de alcool este un alt factor dăunător.

Alți factori importanți de risc sunt nivelul anormal al lipidelor din sânge, colesterolul ridicat și trigliceridele. S-au dezbătut îndelung teme referitoare la importanța grăsimilor. Există dovezi convingătoare pentru rolul advers al colesterolului în ateroscleroza (boala degenerativă a arterelor care conduce la accidente vasculare cerebrale și la infarct), așa cum se poate vedea în cazul afecțiunii cunoscute sub numele de hipercolesterolemie familială, o boală asociată cu nivelul foarte mare de colesterol din sânge. Am avut ocazia să vedem și forma accentuată a acestei boli când am întâlnit afecțiuni coronariene severe în rândul unor persoane cu vârste fragede, tineri și adolescenți care necesitau operație de bypass. Feriți-vă de grăsimile saturate, de alimentele bogate în calorii și de alimentele de tip fast-food.

Acest rezumat al factorilor de risc în ceea ce privește boala coronariană vă va ajuta să vă evaluați riscul. Prevenția este cu atât mai eficientă cu cât este începută la o vârstă mai fragedă. Măncați sănătos, faceți exerciții fizice, odihniți-vă, fiți optimiști și echilibrați și încredeți-vă în Dumnezeu.

Trăiți-vă viața la maximum! ■

Peter N. Landless, cardiolog, director al Departamentului de Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, director asociat al Departamentului de Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

FERIȚI-VĂ DE GRĂSIMILE SATURATE, DE ALIMENTELE BOGATE ÎN CALORII ȘI DE ALIMENTELE DE TIP FAST-FOOD. ACEST REZUMAT AL FACTORILOR DE RISC ÎN CEEA CE PRIVEȘTE BOALA CORONARIANĂ VĂ VA AJUTA SĂ VĂ EVALUAȚI RISUL.

Adventist World, februarie 2018

¹ WHO Fact Sheet on CVDs: <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs317/en/>.

² www.viata-medicala.ro

DESTUL, VĂ AJUNGE... ÎNTOARCEȚI-VĂ!

Viața este o continuă înaintare. Nu stăm pe loc, nu contemplăm frumusețile din jur, ci înaintăm spre final. În primul rând cu anii noștri; ne naștem, creștem, muncim și realizăm ceva, apoi murim. La fel se întâmplă în natură, plantele cresc, produc roade, iar apoi se usucă. Istoria ne oferă și ea lecțiile ei; fiecare popor își are locul și timpul lui, apoi dispare și vine altul. Așa s-au perindat marile imperii. Babilonul, capul de aur, a

fost urmat de Medo-Persia, pieptul de argint; apoi a urmat Macedonia, mijlocul de bronz, și Roma, picioarele de fier; iar ultima fază, degetele picioarelor parte de fier și parte de lut, iar apoi vine piatra, Împărăția lui Dumnezeu.

Vedeți, lumea noastră nu este în evoluție, ci în involuție; nu devine mai bună, mai frumoasă, mai deosebită, ci tot mai rea, mai poluată, mai degradată. Acumulăm cunoștințe, bunuri, tehnologie,

**ÎN ACEASTĂ LUME
ȘI PENTRU EA,
DUMNEZEU ARE
UN PLAN, O VI-
ZIUNE PERFECTĂ
PENTRU BINELE
ȘI FERICIREA EI
– ÎMPĂRĂȚIA CE-
RURILOR. ACEST
PLAN A FOST
REALIZAT PARȚIAL
PRIN POPORUL
ISRAEL, CA MODEL
PENTRU PLANUL
DIVIN FINAL.**

ne ușurăm viața prin invențiile noastre, iar în final suntem tot mai nemulțumiți, mai nefericiți și ne distrugem casa pământului în care trăim.

În această lume și pentru ea, Dumnezeu are un plan, o viziune perfectă pentru binele și fericirea ei – Împărăția cerurilor. Acest plan a fost prezentat și realizat parțial prin poporul Israel, ales de Dumnezeu ca mijloc de avertizare a lumii și ca să fie un model pentru planul divin final. Dumnezeu i-a dus în Egipt pentru a avea condiții să se salveze și să se înmulțească, ca să devină un popor. I-a scos din Egipt pentru a-i conduce în țara promisă. Le-a oferit Canaanul atunci când canaanii își încheiaseră ciclul existenței lor, devenind atât de stricați încât nu mai puteau continua o viață normală.

I-a condus pe evrei prin minuni: eliberarea din Egipt fără lupte și vărsare de sânge; trecerea Mării Roșii printr-o minune unică în istorie; călătoria prin pustiu sub protecție divină și provizii din cer. Totul fiind perfect gândit și bine coordonat, au ajuns până la graniță și urmau să intre în Canaan, dar – vai! Acum începe dezastrul, deși aveau atâtea dovezi că țara este minunată, murmurarea, necredința și răzvrătirea i-au ținut încă patruzeci de ani în pustiu.

S-au învățat cu pustia, nu munceau, dar aveau pâine și apă; nu se luptau, dar erau liberi și în siguranță; nu aveau nevoie de case, căci le era suficient un cort. Erau mulțumiți cu puțin, dar fără efort și fără niciun ideal. Cel mai mare pericol este să-ți pierzi idealul, scopul vieții, ținta spre care vrei să mergi. Obiectivul nostru nu este doar să mâncăm și să bem, să ne distrăm și să ne plimbăm, să trăim cât mai mult și să murim de bătrânețe. Groapa nu trebuie să fie „locul de veci”, ci odihna pentru zborul spre cer, acesta este idealul nostru.

„Destul, vă ajunge!” a spus Dumnezeu. „Întoarceți-vă spre Canaan, plecați spre el!” Vin în viață momente tulburi, agitate, frământate, care ne trezesc din visare și încearcă să ne aducă la realitate. Nu e totul doar să supraviețuim și să depășim încercările grele, ci mult mai important este să învățăm lecția durerii, să înțelegem planul divin și să-l acceptăm.

Viața devenise frumoasă, trăiam într-o Europă comună, în care circulam doar cu cartea de identitate. Câștigam tot mai bine, toți aveam mașini, case sau apartamente, bunuri și ne plimbam prin toată lumea. Începusem să aruncăm o mulțime de lucruri și se înmulțiseră gunoaiile. Devenisem o societate consumeristă și era o adevărată delectare vizita la supermarketuri sau malluri.

Dintr-odată a venit criza, pandemia de coronavirus. A lovit întreaga lume mai ceva ca un

uragan, așa că nu mai avem unde să fugim. Ne-a legat în casă ca într-o închisoare și – încet, încet – apare lipsa de bunuri, foametea. Se vor auzi strigăte, voci, revolte, dar cine le aude și cine răspunde?! Dacă gândești cât de cât, te întrebi: Ce rost au toate acestea? De unde vin și la ce ne mai putem aștepta? Un singur răspuns este sigur, Dumnezeu. El ne-a vorbit despre timpul sfârșitului, ne-a oferit o mulțime de semne și evenimente, a apelat la noi să ne pregătim și să fim cu ochii spre cer.

Destul, vă ajunge! Nu v-ați săturat de plăcerile lumii? Încetați cu goana după bani, bunuri și consumerism! Căutați altceva, luați-vă timp de studiu, de meditație, de rugăciune, de apropierea de Dumnezeu! Căutați-vă rostul în viață, încercați să vedeți dincolo de lumea aceasta, de mormânt, să întrezăriți luminile cerului. Există ceva mai bun și o lume perfectă, interesați-vă de ea și străduiți-vă să deveniți cetățeni ai ei!

Isus Hristos ne-a promis: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc, să construiesc câte o casă pentru fiecare familie, să o mobilez și să o echipez cu tot ce are nevoie, iar apoi Mă voi întoarce ca să vă iau cu Mine. Doresc ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” Îl credeți pe Isus și ceea ce v-a promis? Te-ai gândit cum va arăta casa ta din cer? Ce faci ca să te pregătești să locuiești într-o altă lume, total diferită?

Întoarceți-vă cu fața spre cer! Priviți albastrul curat și așteptați să coboare Împărăția cerurilor! Acesta este idealul adevăratului creștin și scopul vieții pământești.

Prietene, Dumnezeu ne-a oprit din drum, din alergarea noastră nebună după bunurile acestei lumi, pentru a avea timp să ne reevaluăm viața și viitorul, să descoperim idealul înalt, fixat de Isus pentru noi și să ne îndreptăm cu pași hotărâți spre El. Întoarce-te spre ceea ce este nobil, bun și veșnic! Întoarce-te spre Tatăl tău din cer și roagă-L: „Vie împărăția Ta!” Întoarce-te spre Isus, Mântuitorul tău, și spune-I: „Vino, Doamne Isuse!”

Cred că acesta este primul motiv al crizei de astăzi, un stop la sens giratoriu, pentru a alege direcția cea bună în viață. Nu te lăsa prins de altceva, de murmurare, de critică, nemulțumire sau teamă. Folosește ocazia pentru a găsi scopul tău în această viață. Alege calea spre cer! Așa să-ți ajute Dumnezeu! ■

**ALEGEREA
CORECTĂ
TRAIAN
ALDEA**

**„DOMNUL MI-A
ZIS: «VĂ AJUNGE
DE CÂND OCOLIȚI
MUNTELE ACESTA,
ÎNTOARCEȚI-VĂ SPRE
MIAZĂNOAPTE»”.
(DEUTERONOMUL 2:3)**

Traian Aldea, pastor pensionar

JUDECATA FINALĂ (IV)

DOMNUL ISUS HRISTOS CA JUDECĂTOR

Cum trebuie să înțelegem textul biblic care arată că Tatăl a dat toată judecata Fiului (Ioan 5:22), fără a intra în contradicție cu Daniel 7:9, unde Dumnezeu Tatăl este prezentat ca fiind judecător în cadrul judecății finale?

De fapt, Domnul Isus a deținut întotdeauna calitatea de judecător, dat fiind că este „Dumnezeu adevărat”, a doua Persoană a Dumnezeirii. Chiar și patriarhul Avraam știa lucrul acesta și I s-a adresat ca fiind „Cel ce judecă tot pământul”, nu doar pe sodomiti (Geneza 18:25). Profetul Isaia amintește câteva dintre funcțiile principale pe care le deține Domnul Isus:

„Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!” (Isaia 33:22).

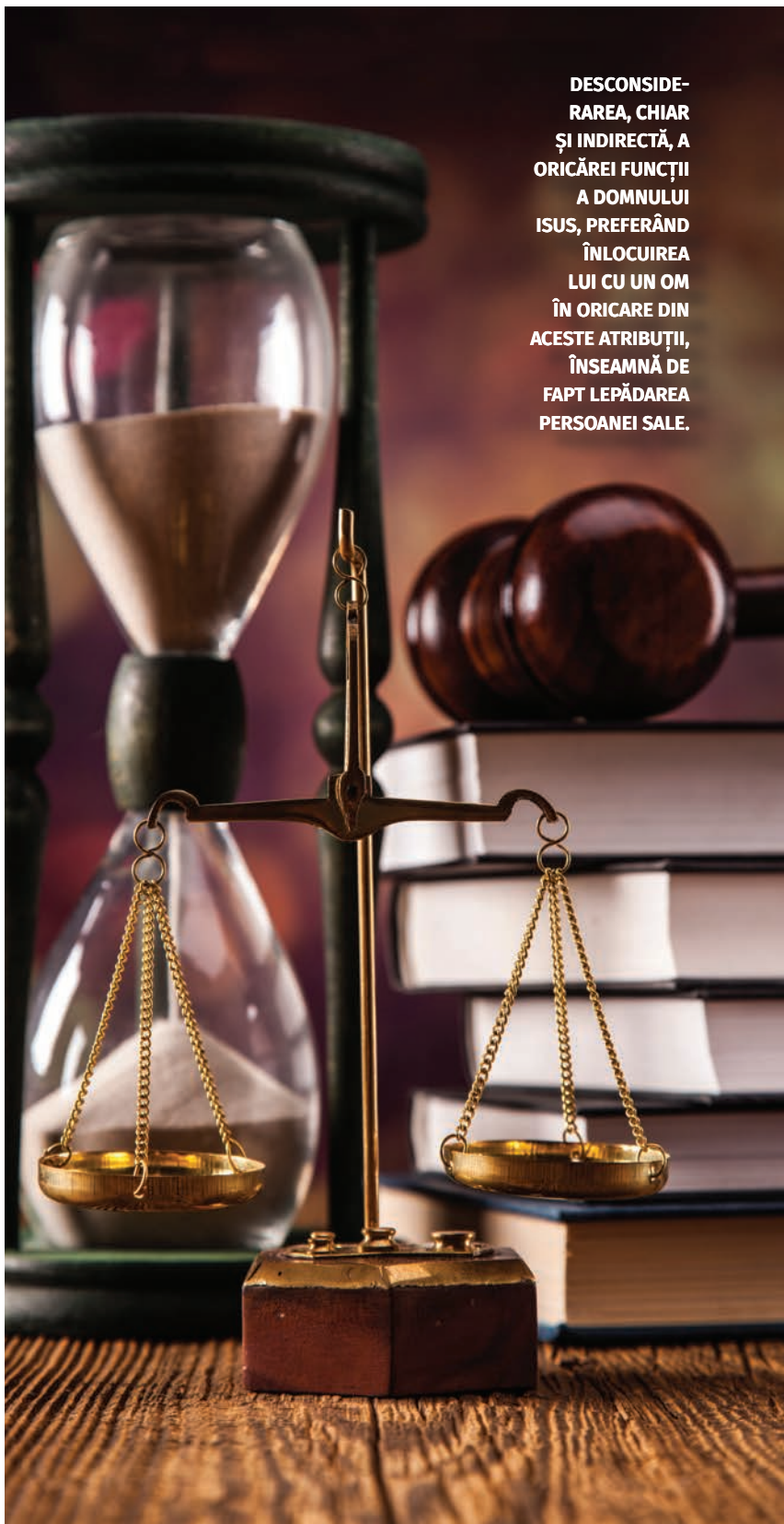
Dar ce se întâmplă dacă nu se ține seama de toate aceste funcții ale Domnului?

Din istoria biblică putem înțelege ce înseamnă a desconsidera, fie direct, fie indirect, chiar și numai una dintre aceste atribuții ale Domnului. Spre sfârșitul perioadei în care profetul Samuel a deținut funcția de judecător peste poporul Israel, poporul i-a cerut insistent profetului înscăunarea unui împărat omenesc, așa cum aveau celelalte popoare. Această solicitare l-a întristat profund pe Samuel și a apelat la Dumnezeu. Răspunsul Domnului la această solicitare a fost:

„Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Samuel 8:7).

De aici rezultă că desconsiderarea, chiar și într-o manieră indirectă, a oricărei funcții a Domnului Isus, preferând înlocuirea Lui cu un om în oricare din aceste atribuții, chiar dacă nu sunt vizate sau contestate restul funcțiilor Domnului, înseamnă de fapt lepădarea Persoanei Sale. Această lepădare a atins culmea în timpul primei veniri a Domnului Isus. În acea perioadă când poporul Israel ar fi trebuit să exploateze la maximum beneficiile venirii lui Mesia, s-a întâmplat chiar reversul. Ioan a notat în evanghelia sa constatarea tristă: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu

DESCONSIDERAREA, CHIAR ȘI INDIRECTĂ, A ORICĂREI FUNCȚII A DOMNULUI ISUS, PREFERÂND ÎNLOCUIREA LUI CU UN OM ÎN ORICARE DIN ACESTE ATRIBUȚII, ÎNSEAMNĂ DE FAPT LEPĂDAREA PERSOANEI SALE.

L-au primit” (Ioan 1:11). El a fost „Piatra lepădată de zidari...” despre care a vorbit profeția (Faptele 4:11). Poporul Israel, mai ales prin conducătorii săi, a contestat în mod vădit toate funcțiile Domnului și s-a dezis cu totul de El: „Noi nu avem alt împărat decât pe cezarul”, culminând în final cu cerința ca să fie răstignit.

Dar oare cum stă creștinismul în această pricină? În creștinism, majoritatea denominațiilor din zilele noastre acceptă autoritatea lui Isus ca Domn, ca Împărat, ca Mântuitor, Judecător, dar nu și calitatea de Legiutor, desigur, nu în formă declarată, directă (*expresis verbis*). Dar o fac în mod indirect prin modul în care se raportează față de Cele Zece Porunci, care au fost rostite de Domnul Isus pe Muntele Sinai, în rolul Său de Legiutor. Unele denominațiuni creștine consideră că Domnul Isus ar fi desființat parțial sau chiar total Decalogul, ceea ce este o acuzație de o gravitate uriașă. Astfel se repetă sub altă formă păcatul acceptării parțiale a Domnului Isus. Despre astfel de creștini vorbește Matei 7:21-23. Deși cei menționați în acest paragraf recunosc calitatea de Domn și consideră că în numele Lui au realizat performanțe de excepție, cum ar fi: profeții, minuni, exorcizări, în ziua judecății vor afla că de fapt Domnul Isus nu i-a recunoscut niciodată:

„Atunci, le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»”

A nu ține seama de oricare dintre funcțiile Sale, fie în mod direct sau indirect, echivalează cu lepădarea Persoanei Sale. Domnul Isus nu poate fi acceptat doar parțial, în procente.

Cu ocazia întrupării, când Domnul Isus a venit ca om pe pământ, nu a venit în calitate de judecător, ci de mântuitor, așa cum reiese din propriile Sale declarații :

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17).

„Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea” (Ioan 12:47).

Chiar a refuzat acest rol într-o dispută dintre doi frați: „«Omule», i-a răspuns Isus, «cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?»” (Luca 12:14).

Iertarea pe care i-a acordat-o slăbănogului nu i-a acordat-o în virtutea autorității de judecător, ci în calitatea Sa de Fiul al omului. În atribuțiile unui judecător nu intră dreptul de a ierta. Aceasta o poate face doar un președinte de stat, sau un împărat.

„Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate!»” (Marcu 2:5).

„Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele...” (Marcu 2:9).

Deci judecata divină nu a avut loc în anii activității pământești ai Domnului Isus.

Este adevărat însă că prezența în lume a Celui care este Adevărul a produs o anumită selecție, pe care Domnul Isus o numește „judecată”. Dar este doar o *judecată* indirectă, prin felul în care oamenii s-au poziționat de o parte sau de alta față de persoana Domnului Isus și față de adevărul rostit de El.

„Apoi Isus a zis: «Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.»” (Ioan 9:39)

În acest limbaj figurat, Domnul Isus nu vorbește despre o judecată propriu-zisă, ci despre reacția diferită a oamenilor față de lumina adevărilor propovăduite de El. Mai ales cărturarii și fariseii, deranjați de lumina penetrantă a învățăturilor Mântuitorului, care le demasca păcatele, ipocrizia, mândria spirituală, au preferat, în ciuda tuturor dovezilor, o atitudine de „orbire” intenționată, atitudinea de a nu vedea, de a nu recunoaște în El pe Fiul lui Dumnezeu. Contrar acestora, „vameșii și păcătoșii”, care până atunci trăiseră în orbire, în întunericul ignoranței, au trăit minunea „căpătării vederii”, pentru că au descoperit în El pe Mântuitorul lumii.

Prin credință sau necredință, prin ascultare sau neascultare față de Domnul Isus și a adevărului proclamat de El, oamenii se poziționează (și continuă să se poziționeze) fie la dreapta, fie la stânga Mântuitorului. Însă nu aceasta este judecata divină finală la care face referire Biblia.

Judecarea oficială a omenirii se face cu ocazia celor două judecăți finale: unii în cadrul judecății de cercetare (de la anul 1844 până la încheierea harului), o judecată care privește doar pe poporul lui Dumnezeu. Restul vor fi judecați în timpul celor o mie de ani, la judecata celor nelegiuiți.

În același mod trebuie înțeleasă și mențiunea Domnului Isus cu privire la judecarea lui Satana.

„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.” (Ioan 12:31)

În fața Universului era evidentă vinovăția diavolului, chiar și înainte de întruparea Domnului Isus, în urma a tot ce făcuse și până atunci omenirii, în cei patru mii de ani. Dar el făcea rău unor oameni despre care Biblia spune că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Doar în comportamentul lui Satana față de Isus apărea vinovăția totală, maximă. Doar atunci s-a văzut contrastul dintre albul imaculat al nevinovăției totale a Domnului Isus și negrul urii fără de niciun motiv a lui Satana. Însă judecarea lui oficială se va face

**EVANGHELIA
JUDECĂȚII
EMILIAN
NICULESCU**

**PRIN ASCULTARE SAU
NEASCULTARE FAȚĂ
DE DOMNUL ISUS,
OAMENII CONTINUĂ
SĂ SE POZIȚIONEAZE
LA DREAPTA
SAU LA STÂNGA
MÂNTUITORULUI.**

**JUDECATA DE CER-
CETARE PRECEDE
REVENIREA SA.
PENTRU DOMNUL
ISUS, JUDECATA
DE CERCETARE
ESTE ASEMENEA
BUCURIEI UNEI
NUNȚI, PENTRU
CĂ ARE OCAZIA
DE A PREZENTA ÎN
FAȚA UNIVERSU-
LUI CARACTERUL
MIRESEI SALE
(BISERICA), ÎM-
BRĂCATĂ ÎN HAINA
ÎNDREPTĂȚIRII
OFERITE DE EL.
IAR APOI, DUPĂ
ÎNĂLȚAREA LA
CER A CELOR
MÂNTUIȚI, ÎȘI
POATE PREZENTA
MIREASA ÎN PER-
SOANĂ.**

într-un proces final oficial, în cei o mie de ani. Dacă judecarea finală a lui Satana ar fi avut loc acum două mii de ani, ce se întâmplă cu ceea ce a săvârșit de atunci? O judecată dreaptă trebuie să conțină absolut toate faptele sale, iar aceasta nu poate avea loc decât la finalul istoriei lumii.

„Judecata care este încredințată Domnului Isus, la care face referire Ioan 5:22, este mai întâi judecata executorie în urma încheierii judecății de cercetare (la care se referă și Matei 25:31-46), iar apoi judecata din timpul mileniului.”

Următoarele citate din Spiritul Profetic ne ajută să lămurim această aparentă dilemă:

„Mijlocirea lui Hristos va înceta în curând. Cel care a rămas ca mijlocitor al nostru, Cel care aude toate rugăciunile și mărturisirile de pocăință, Cel care este reprezentat având un curcubeu, simbolul harului și al iubirii înconjurând capul Său, va înceta în curând lucrarea Sa în sanctuarul ceresc. Harul și mila vor coborî apoi de pe tron și dreptatea va lua locul lor. Cel către care s-a uitat poporul Său Își va asuma dreptul – funcția de Judecător suprem” (*The Review and Herald*, 1 ianuarie 1889). {7BC 989.11}

„Când biruitorii loiali vor fi încoronați, Dumnezeu îi va prezenta pe toți cei care au încălcat legea Sa și și-au încălcat legământul cu El. Și niciunul dintre cei drepti nu va lipsi. Ei văd în Judecătorul pe Hristos Isus, pe Cel pe care fiecare păcătos l-a răstignit. Fiul omului va veni în slava Sa și înaintea Lui se vor aduna toate națiunile. Tatăl nu judecă pe nimeni, dar i-a încredințat pe toți judecății Fiului” (*Manuscris 77*, 1906). {7BC 953.3}

La finalul judecății de cercetare, timp în care Domnul Isus are rol de avocat, El va îmbrăca haina și rolul de judecător pentru a aduce răsplătirile corespunzătoare deciziilor judecății de cercetare.

Dacă urmărim contextul declarației din Ioan 5:22, constatăm că Domnul Isus face referire la evenimentele care vor avea loc cu ocazia celei de a doua veniri: învierea morților și executarea judecății de cercetare. Această judecată este încredințată Fiului:

„Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta vor învia. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor

învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:25-29).

De asemenea, Domnul Isus va fi Judecător împreună cu cei mântuiți în timpul celor o mie de ani. La această judecată nu vor veni cei care au crezut în El.

„În unire cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, comparând faptele lor cu cartea de statut, Biblia, și decidând fiecare caz în funcție de faptele făcute în trup. Atunci este stabilită partea pe care trebuie să o sufere cei răi, conform faptelor lor, și este consemnată în dreptul numelor lor în cartea morții.” {GC 660.4}

Aluziile Domnului Isus cu privire la judecata de cercetare

În câteva din parabolele Sale, Domnul Isus face referire la judecata de cercetare ca fiind un eveniment imediat anterior revenirii Sale. De pildă, în parabola nunții fiului de împărat, Tatăl este Cel care cercetează pe nuntași și exclude pe cel care nu avea haina de nuntă (Matei 22:1-14). Tot așa, în parabola talanților, se menționează că stăpânul se întoarce de la nuntă și vine cu răsplătirile corespunzătoare credincioșiei slujitorilor săi (Luca 12:36). Pentru Domnul Isus, judecata de cercetare este asemenea bucuriei unei nunți, pentru că are ocazia de a prezenta în fața Universului caracterul miresei Sale (biserica), îmbrăcată în haina îndreptățirii oferite de El. Iar apoi, după înălțarea la cer a celor mântuiți, Își poate prezenta Mireasa în persoană.

„Fiecare caz fusese hotărât pentru viață sau moarte. În timp ce Isus slujise în sanctuar, judecata continuase pentru neprihăniții care erau morți și apoi pentru neprihăniții aflați în viață. Hristos Își primise Împărăția după ce făcuse ispășire pentru poporul Său și le ștersese păcatele. Era hotărât cine aveau să fie supușii Împărăției. Nunta Mielului luase sfârșit. Și Împărăția și măreția ei în întregime au fost date lui Isus și moștenitorilor mântuirii, iar Isus urma să domnească fiind Împărat al împăraților și Domn al Domnilor.” – ST 280.1

Observăm că doar în urma acestor clarificări se pot armoniza referirile biblice la judecata divină, referirile la Ziua Ispășirii din cadrul sistemului ceremonial și la rolul de judecător al Domnului Isus. (va urma) ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

DILEMELE TEOLOGIEI INSPIRAȚIEI (I)

Două opinii despre „jertfa necurmată”

„Jertfa necurmată” este o expresie din profețiile lui Daniel (8:11-13; 11:31; 12:11), care își are originea în expresia ebraică *‘ōlaṭ hattāmīd* („arderea-de-tot continuă / zilnic înnoită”).¹ Adventiștii moșteniseră interpretarea absolut originală a lui William Miller (1842), privitoare la „jertfa necurmată” din profeție, că aceasta ar reprezenta păgânismul;² întrucât termenul „jertfă” a fost „adăugat” de traducători, „necurmata” s-ar referi la realitatea istorică dominantă în lume înainte de a veni „urâciunea pustirii” (papalitatea), adică la păgânism.³

Ellen White nu s-a ocupat niciodată de subiectul „necurmata”, dar în 1850, în legătură cu o viziune despre corectitudinea celor 2 300 de zile profetice calculate de Miller, potrivit diagramei apocaliptice din 1843, își exprimase în mod tangențial înțelegerea ei tipic millerită:

„Apoi am văzut, în legătură cu *necurmata* (Daniel 8:12 KJV) că termenul *jertfă* a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că în această privință Domnul le-a dat înțelegerea corectă celor care anunțaseră ceasul judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau de acord în privința opiniei corecte legate de „necurmata”, dar în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte explicații, și urmarea a fost întuneric și confuzie. După data din 1844, timpul sfârșitului nu mai este un test.” (*Scrieri timpurii* 74.2).⁴

J.N. Andrews (1872) și Uriah Smith (1904) continuaseră interpretarea lui Miller despre „necurmata” ca fiind păgânismul⁵; nu se făcuse vreun studiu care s-o depășească. Dar după 1897, Ludwig Conradi (liderul bisericii din Europa, genial misionar și membru în Comitetul CG), în urma unor studii personale, a adus în America scânteia noii interpretări: „jertfa necurmată” din profețiile lui Daniel este slujirea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc.

Neliniștea dinaintea furtunii

Pe când lucra în Anglia, în 1899, profesorul William Prescott, teolog și administrator care a influențat mult istoria adventistă, începuse să întrețină o interpretare asemănătoare, poate împrumutată de la Conradi. (Fratele E.E. Andross a fost foarte tulburat de această propunere și l-a informat pe Stephen Haskell despre erezia care se arăta la orizont. Haskell era un pionier apropiat familiei White, un suflet de misionar gata să sacrifice totul pentru mesajul bisericii, dar, din nefericire, confunda fixismul cu statornicia în credință, fiind adept al inspirației verbale).

Prescott i-a destăinuit și lui Uriah Smith această descoperire, dar bătrânul conservator nu a fost deloc impresionat. Președintele GC, Arthur G. Daniells, și secretarul GC, William A. Spicer, au acceptat însă cu plăcere interpretarea lui Prescott. Se pare că și Alonzo Jones a început să susțină „noua interpretare” pe la 1905. Interpretarea lui Conradi, de inspirație protestantă⁶, i-a cucerit pe mulți dintre liderii bisericii, care l-au încurajat s-o publice. Dar Uriah Smith l-a avertizat: „Rămâi la vechile pietre de hotar!”⁷

Comitetul CG a numit un mic comitet de lideri ai bisericii (William W. Prescott, profesor; Ole A. Olsen, fost președinte al CG; Henry P. Holser, director de misiune; Westphal⁸, director de misiune; William C. White, secretar personal E.G.W.), care să verifice dacă ar exista obiecții împotriva noii interpretări. Întregul comitet a fost de acord ca fratele Conradi să-și publice interpretarea, ceea ce s-a și făcut (1905).⁹ Comentariul lui Conradi era în germană și circula numai în Europa¹⁰, iar Uriah Smith se odihnea în mormânt.

Apărători de care sora nu avea nevoie

Dar noua interpretare avea să devină conflictogenă, iar spiritul de la Mineapolis avea să se manifeste din nou. În jurul lui Haskell s-au coalizat Leon Smith (fiul lui Uriah), John Loughborough,

ITINERARIUL
LUMINII
FLORIN
LAIU

ELLEN WHITE NU
S-A OCUPAT NICIODATĂ
DE SUBIECTUL
„NECURMATEI”,
DAR ÎN 1850, ÎN
LEGĂTURĂ CU O
VIZIUNE DESPRE
CELE 2 300 ZILE
PROFETICE CALCULATE
DE MILLER,
ÎȘI EXPRIMASE ÎN
MOD TANGENȚIAL,
ÎNȚELEGEREA EI
TIPIC MILLERITĂ.

Uriah Smith

Stephen N. Haskell

Arthur G. Daniells

William W. Prescott

DOMNUL I-A DESCOPERIT, SPUNEA EA, CĂ VEDEREA CARE FUSESE SUSȚINUTĂ ȘI PREZENTATĂ PÂNĂ ATUNCI CU PRIVIRE LA DATE ERA CORECTĂ ȘI CĂ NU TREBUIE SĂ SE MAI FIXEZE VREODATĂ UN ALT TERMEN.

F.C. Gilbert, O.A. Johnson, J.S. Washburn etc., speriați că se mută stâlpii credinței. Unii dintre ei, asemenea lui Haskell, nu considerau chestiunea foarte importantă în sine, dar pentru că știau că E.G. White scrisese ceea ce părea a fi „confirmarea” interpretării tradiționale, credeau că sunt dator să apere autoritatea E.G. White, deoarece „tabăra” cealaltă părea să fi abandonat credința în inspirația scrierilor E.G. White. Astfel s-a născut din senin o campanie de decredibilizare a liderilor noii interpretări.

Scriindu-i lui Daniells, la 22 martie 1908, Haskell, declara:

Eu nu fac altceva decât să apăr cartea *Early Writings* (Scrieri timpurii) și atâta timp cât eu cred că această carte învață interpretarea pe care o accept – și sunt mulți care cred la fel – și cât timp sora White nu dă vreo explicație în armonie cu ideea lui Prescott, ca să apere *Mărturiile*, atunci, de dragul altora, le voi apăra eu... Trebuie oare să fiu făcut să cred că *Mărturiile* învață un anumit lucru, contrar judecății mele și a citirii scrierilor, când sora White însăși nu explică așa? (6BIO 253254)... Dacă sora White zice că ea nu a vrut să spună ceea ce a spus, când a scris despre „necurmata”, atunci nu mai spun nimic (S.N. Haskell to CCC, March 30, 1908; Ibid.).

În același an, mereu întrebată asupra acestei dispute, Ellen White a răspuns repetat:

Nu am nicio lumină cu privire la acest punct (Letter 226, 1908). Nu sunt competentă¹¹ să definesc clar punctele contestate în această dispută.” (Letter 250, 1908).

Daniells, Willie White și C. Crisler s-au adresat lui Ellen White cu privire la sensul celor scrise în *Early Writings*. Daniells a luat cu el cartea, precum și diagrama profetică („harta”) de la 1843. Interviu, confirmat și de Willie White, este redat astfel de Daniells:

Mai întâi i-am citit sorei White afirmația făcută de ea în *Early Writings*. Apoi i-am pus înainte diagrama profetică folosită de predicatorii

noștri în expunerea profețiilor din Daniel și Apocalipsa. I-am atras atenția asupra imaginii sanctuarului și, de asemenea, asupra perioadei celor 2 300 ani, așa cum apăreau pe diagramă. Apoi am întrebat-o dacă își poate aminti ce i s-a arătat cu privire la acest subiect.

După cum îmi amintesc răspunsul, ea a început să spună cum unii dintre cei care avuseseră un rol proeminent în mișcarea de la 1844 s-au străduit să găsească noi termene pentru sfârșitul perioadei de 2 300 ani [...]. Acest lucru cauza confuzie printre cei care participaseră la Mișcarea adventistă. În această confuzie, Domnul i-a descoperit, spunea ea, că vederea care fusese susținută și prezentată până atunci cu privire la date era corectă și că nu trebuie să se mai fixeze vreodată un alt termen, nici nu va mai fi alt mesaj cu privire la un termen. Atunci i-am cerut să spună ce îi fusese descoperit cu privire la restul profeției – referitor la „necurmata”, la Căpetenia oștirii, la înlăturarea „necurmatei” și la aruncarea sanctuarului. Ea a răspuns că aceste aspecte nu i-au fost înfățișate în viziune în trecut și nu a putut fi determinată să dea o explicație asupra acelor puncte din profeție.

Întrevederea a făcut o impresie adâncă asupra minții mele. Fără ezitare, ea a vorbit liber, clar și pe larg despre perioada celor 2 300 de ani, dar cu privire la cealaltă parte a profeției, ea a tăcut. Singura concluzie pe care am putut s-o trag din faptul că explicația ei s-a ocupat în mod liber de chestiunea timpului profetic și din tăcerea ei cu privire la îndepărtarea „necurmatei” și la „aruncarea” sanctuarului a fost că viziunea dată ei era cu privire la timpul profetic și că nu primise nicio explicație cu privire la celelalte elemente ale profeției.¹²

Întrucât în această chestiune este vorba și de diagrame profetice, atât declarația lui Ellen White din *Scrieri timpurii*, cât și răspunsul ei din această întrevedere devin mai clare când studiem diagrama profetică a lui Cummings, din 1853.¹³ Aceasta era un exemplu tipic al diagramelor care începeau

cele 2 300 zile cu ceea ce se spunea că este îndepărtarea „jertfei zilnice”.

Din nefericire, Haskell și cercul lui de îngrijorați nu se orientau nici după contextul istoric al afirmației lui E.G. White din 1850, nici după contextul literar care se referea doar tangențial la „necurmata”, folosind o exprimare imperfectă, puțin confuză, lăsând impresia că E.G. White ar fi „văzut” în viziune că „necurmata” ar fi păgânismul despre care vorbise Miller. Dar E.G. White nu se referise acolo la disputa apărută între cele două interpretări apărute mult mai târziu, ci la revizuirile derutante și divizive, care produsese confuzie după 1844.

Dar Haskell nu se putea orienta nici după declarațiile personale ale lui Ellen White, pe care le-am menționat mai sus și care spuneau clar că nu a avut nicio lumină despre „necurmata” și nu este drept să se folosească scrierile ei altfel de cum înțelege ea. Pentru Haskell, care credea în mod sincer în inspirația *scrierilor* lui Ellen White, această inspirație era acolo, în text, nu în ceea ce spunea acum verbal Ellen White. După Ellen White însă, profetul este cel inspirat, „umplut cu gânduri”, nu textul în sine, care este un produs.¹⁴

În 1909, Haskell îi scria lui Willie White că subiectul „necurmatei” n-ar face nici cât o „grămăjoară de fasole” dacă Ellen White n-ar fi făcut o declarație despre aceasta. Pe de altă parte...

Armistiții nerespectate

Prescott era și el obsedat de exactitatea oricărei interpretări și de puritatea publicațiilor noastre. Printr-un „armistițiu” mediat de Ellen White la 26 ianuarie 1908, liderii celor două tabere s-au învoit să nu mai publice nimic în acest sens. Haskell i-a scris hotărât lui Daniells că, dacă va permite să se publice noua interpretare, el va publica diagrama din 1843, ca să arate tuturor ce este corect! La câteva luni, Haskell încerca să publice „harta”, dar Daniells l-a convins pe editor să oprească publicarea.

După câteva luni, Haskell se plânga că Prescott a încercat să furișeze ceva din ideile lui în prelegerile săptămânii de rugăciune din 1909. Haskell a publicat totuși diagrama aceea la o editură particulară. Ellen White l-a muștrat pe Haskell că nu procedase corect publicând harta. Ar fi trebuit mai întâi să accepte întâlnirea cu ceilalți frați, să ajungă la o înțelegere. N-ar fi trebuit să agite o chestiune care încuraja spiritul de discordie între frați și arăta că adventiștii sunt dezbinați.

Dar tăvălugul „dreptei credințe” este uneori mai greu de oprit decât valurile revizioniste. Partizanii tradiției se refereau la noua interpre-

tare numind-o „erezie mortală”, „noua teologie”, inovație satanică, Omega apostaziilor, care ar urmări să „distrugă temelia credinței adventiste, trădând adevărul în favoarea oponentilor bisericii.” J.S. Washburn afirma:

Suntem față în față cu cea mai subtilă apostazie a veacurilor. Șarpele nemilos se încolăcește și se strânge în jurul celei mai mari școli de pregătire misionară și își înfige colții chiar în sufletele copiilor noștri. Dacă acesta nu este începutul „uluitoarei Omega”, iar noi nu ne înfiorăm, nu ne trezim, nu ne uimim, atunci probabil că suntem într-adevăr morți în îndoieli, întuneric și necredință.

Vă sunt familiare aceste cuvinte și aceste scene? Urmașii expliciti ai lui Haskell și Washburn se manifestă la fel în zilele noastre. Se bat adventismele cap în cap. Întotdeauna se află de o parte cei care ne îngheșuie cu citate subtile, aluzive, generalizând idei particulare și ignorând complet contextul istoric. Washburn zicea: Dacă ar învia acum unchiul meu (fostul președinte Geo Butler), ar sta de partea mea, împotriva lui Daniells și a lui Prescott! Într-adevăr, Prescott nu era ușor de iubit de oameni umili ca aceștia, pentru că el era primul profesor licențiat pe care l-a avut biserica. Dar cu Daniells, Washburn fusese prieten apropiat.

Washburn însă nu era gelos numai pe identitatea „necurmatei”. El îl ataca pe Prescott pentru că acesta ar fi introdus „o mulțime de teorii noi”, cum ar fi „înalta critică”, „doctrina catolică a Trinității” și alte „doctrine false” care schimbă „adevărul originar”. „După noua interpretare a «necurmatei», cultul diavolului a devenit «mijlocirea continuă a lui Isus Hristos». Altfel spus, Satana a devenit Hristos! Asta, într-adevăr, este cea mai uluitoare transformare din toate timpurile. Dacă îi atribui lui Hristos faptele lui Satana, nu este oare riscul să îi atribui lui Satana faptele lui Hristos, și astfel să păcătuiesc împotriva Duhului Sfânt?”

Partizanii noii interpretări greșeau și ei prin faptul că îi priveau cu condescendență pe frații lor atât de înguști. În încercarea de a înțelege rostul inspirației profetice și relația dintre interpretarea biblică și autoritatea lui Ellen White, unii au depășit măsura, aruncând la o parte cu totul autoritatea darului profetic și punând la îndoială interpretarea adventistă a tuturor profețiilor din Daniel.¹⁵

Invitații respinse și ultimele rezultate

În mai 1910, Ellen și Willie White au lansat apelul unei întâlniri de rugăciune între cele do-

VĂ SUNT FAMILIARE ACESTE CUVINTE...? URMAȘII LUI HASKELL ȘI WASHBURN SE MANIFESTĂ LA FEL ȘI ÎN ZILELE NOASTRE. SE BAT ADVENTISMELE CAP ÎN CAP. ÎNTOTDEAUNA SE AFLĂ DE O PARTE CEI CARE NE ÎNGHEȘUIE CU CITATE SUBTILE, ALUZIVE, GENERALIZÂND IDEI PARTICULARE ȘI IGNORÂND COMPLET CONTEXTUL ISTORIC. DAR TĂVĂLUGUL „DREPTII CREDINȚE” ESTE UNEORI GREU DE OPRIT.

uă părți care deveniseră beligerante. Dar tabăra fundamentalistă, apărătoare a inspirației verbale a E.G. White, a refuzat să participe. Haskell i-a explicat lui Ellen White că orice continuare a dialogului este inutilă: „Nu este nicio speranță ca oamenii vechii interpretări, care au trăit în primele zile ale soliei, să se convertească la noua lumină, chiar dacă ceilalți ar aduce volume de istorie ca dovadă. Pentru oamenii vechii interpretări, o singură expresie din scrierile dumnezeoastră are mai mare greutate decât toate cărțile de istorie care s-ar putea îngărmădi de aici și până la Calcutta.”¹⁶

În urma refuzului partidei ultraconservatoare, Ellen White a scris:

Am de spus anumite cuvinte fraților mei din Est, Vest, Nord și Sud. Cer ca scrierile mele să nu fie folosite ca principal argument pentru rezolvarea chestiunilor asupra cărora acum este atâta dispută. Implor pe pastorii seniori Haskell, Loughborough, Smith și alții dintre frații noștri conducători să nu facă nicio referire la scrierile mele pentru a-și susține vederile asupra „necurmătei”. Mi-a fost arătat că acesta nu este un adevăr de importanță vitală. Sunt instruită să spun că frații noștri fac o greșală mărințind importanța diferenței dintre vederile susținute. Nu pot consimți ca vreuna din scrierile mele să fie luată ca temei pentru rezolvarea acestei chestiuni. Nu trebuie să facem un test al dreptei credințe din adevăratul sens al „necurmătei”. Rog acum pe frații mei slujitori ai bisericii să nu facă uz de scrierile mele în argumentațiile lor privitoare la această chestiune; pentru că eu n-am primit nicio instrucțiune cu privire la punctul în discuție și nu văd nicio nevoie pentru această controversă. În condițiile actuale, cu privire la problema aceasta, tăcerea este elocvență. – MS 11, 1910 (a se vedea și ISM, p. 164).

Ellen White a murit în 1915, dar controversa a continuat. La Conferința Biblică din 1919, oamenii erau încă afectați de spiritul de partizani. După debarcarea lui Daniells la alegerile din 1922 și moartea lui Haskell în același an, disputa a început să se stingă. Noua generație se obișnuise deja cu interpretarea nouă, care între timp a devenit standard, iar interpretarea veche a murit de moarte bună, rămânând doar ca o relicvă în comentariile lui Smith și Haskell. Nimeni nu ar mai ști astăzi de vechea interpretare dacă unii nu ar dezgropa-o solemn, ca s-o pună în racla aurită a „credinței date sfinților o dată pentru totdeauna.” ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar

¹ Ex. 29:42; Num. 28:6,10,15,23,24,31; 29:6,11,16,19,22,25,28,31,34,38; Ezra 3:5; Neemia 10:34; Ezech. 46:15. În cartea lui Daniel, expresia este folosită eliptic, probabil în limbaj popular, curent, fără primul termen: [„*ōlaq*] *hattāmīd* („necurmata”, „zilnica”), așa cum zicem astăzi pe șantier „franceză”, în loc de „cheia franceză”, sau același cuvânt, la școală, denumește fie manualul de franceză, fie cursul de franceză, fie ora de franceză. În cartea lui Daniel există și alte expresii eliptice, care nu pot fi traduse printr-un singur cuvânt.

² William Miller, *Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ*, Lecture III [1842] www.sacred-texts.com.

³ La această concluzie ajunsese Miller comparând profeția lui Daniel (12:11) cu profeția lui Pavel (2 Tes. 2:6-8).

⁴ Vezi și „hărțile” din 1843 și 1850, care conduceau la anul 1843 sau 1844 <https://endtimetruth.org/tables.html>. Amândouă au fost socotite de ea corecte, deși unele detalii au fost abandonate mai târziu de teologii adventiști: cele șapte vremi din Daniel 4, înțelese ca 2 520 de zile/ani până în 1843; cele „șapte vremi (ori)” din Lev. 26:18, încheiate de asemenea odată cu cele 2 300 zile; cronologia lui Litch la Apocalipsa 9, sunarea trâmbiței a șaptea în 1844.

⁵ J.N. Andrews, *The Sanctuary and the 2 300 Days*, Steam Press, Battle Creek, Mich., 1872:34. Uriah Smith, cumnatul lui Andrews și exegetul clasic adventist al profețiilor lui Daniel, afirma: „Cele două faze sunt prezentate ca fiind *necurmata* (cuvântul *jertfa* fiind adăugat aici), și *urâciunea pustirii*; pustiirea *necurmata* semnificând forma păgână, iar *fărădelegea pustirii* – forma papală.” (U. Smith, *Daniel and Revelation*, Review and Herald, Battle Creek, Mich. 1904:155).

⁶ L.E. Froom și Samuel Nunez menționează că, pentru unii interpreți germani (Alphonsus Conradus, 1550 și Nikolaus Armsdorf, 1554), *jertfa necurmata* era Evanghelia, iar pentru o serie de interpreți britanici (Thomas Parker, London, 1646; John W. Fletcher, 1755, 1800; Hans Wood, 1787; Archibald Mason, 1820; de asemenea Théodore Crinsoz, Henry Kett, George Stanley Faber, James Clarke, James H. Frere, William Girdlestone, John Bayford, John Fry, Thomas Scott, Robert Reid, F.A. Cox, Matthew Habershon, David Campbell), „*jertfa necurmata*” era adevărata închinare creștină, prin laude, rugăciuni etc.

⁷ Nu orice teorie sau interpretare crezută de pionierii noștri este o bornă imutabilă. Ellen White (*Counsels to Writers and Editors*, p. 30) a numit *landmarks* numai cele patru principii ale „platformei adevărului prezent”, care i-au diferențiat pe sabatiști de ceilalți adventiști și de restul lumii: (1). Daniel 8:14, referitor la judecata începută în 1844; (2). Întreita solie îngerească din Apoc. 14:6-12; (3). Decalogul care include Sabatul, în Apoc. 11:19; (4). Nemurirea numai prin înviere și negarea iadului veșnic (Ecl. 3:19-21; Mat. 10:28 etc.).

⁸ Joseph sau Frank? <https://encyclopedia.adventist.org/search-results?term=westphal>.

⁹ Ludwig Richard Conradi: *Die Weissagung Daniels oder die Weltgeschichte im Lichte der Bibel*. Hamburg: Internationale Traktatgesellschaft, 1905.

¹⁰ Tradus în suedeză și finlandeză, comentariul a fost bine primit. Dar când să fie publicat în daneză și norvegiană, fratele O.A. Johnson s-a opus noii interpretări a „*necurmătei*”.

¹¹ Lit. „I am unable to...” (nu sunt în stare să..., nu știu să..., nu pot să...). Vezi și <http://egwdatabase.whiteestate.org/nxt/gateway.dll?f=templates&fn=default.htm>

¹² DF 201b, AGD statement, sept. 25, 1931; 6BIO 257 https://egwwritings.org/?ref=en_CW.30.2¶=24.104

¹³ Vezi Tavistock Books, *The Millerites and the Great Disappointment*, <http://blog.tavbooks.com/?p=165>. Jonathan Cummings a fost un fermier devenit predicator millerit în 1830. În noiembrie 1852, acesta a publicat o nouă explicație profetică și apoi o „hartă” mare (1853), în care altarul iudaic al „*jertfei zilnice*” din anul 446 î.e.n. este folosit ca punct de plecare pentru un nou calcul al perioadei celor 2 300 de ani, al cărei termen final era fixat pentru anul 1854.

¹⁴ E.G. White, 1 SM 20, 21 (Manuscript 24, 1886).

¹⁵ John Kolvoord, care părăsise biserica, publicase în 1907 că profeția se aplică doar la Antioh Epifanul și la jertfele care au fost desființate atunci. Această interpretare crea neliniște printre adventiști, iar Prescott, chemat să combată cartea lui Kolvoord, a refuzat, pentru că nu putea apăra poziția lui Smith despre „*necurmata*” (!). E.J. Waggoner, de asemenea, nu mai vedea în cele 2 300 decât „*jertfe de seară* și de dimineață”. Kaiser, Denis, „Ellen White and the ‘Daily’ Conflict” (2010). Faculty Publications. Paper 27. <http://digitalcommons.andrews.edu/church-history-pubs/27> pp. 28–29.

¹⁶ Jerry Moon, „Daily”, Dennis Fortin & Jerry Moon, *The Ellen G White Encyclopedia*, Review and Herald, Haerstown, Maryland, 2013:752.

I. Cine sunt eu? Citește enunțul și scrie în spațiul liber cine crezi că este personajul.

1. Deși nu plecam la școală, mama îmi pune pachetul!
Cine sunt? _____
2. Dormeam pe preșul de la intrare, deși aveam „cheile de la apartament”!
Cine sunt? _____
3. Toți nepoții mei au murit înaintea mea. Cine sunt? _____
4. Am fost scos dintr-o cetate într-un coș. Cine sunt? _____
5. Soția tatălui meu nu este mama, ci soacra mea.
Cine sunt? _____

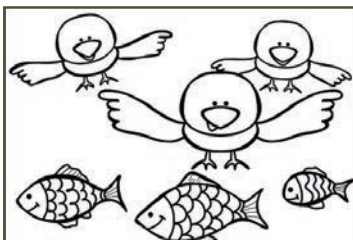
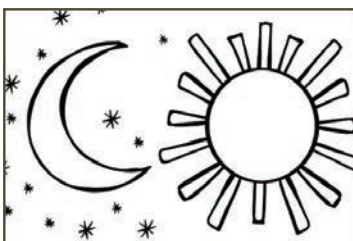
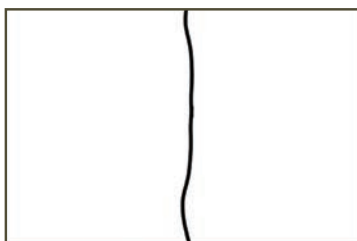
**CITESC SI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

II. Scrie în spațiile de mai jos ordinea corectă, așa cum scrie în Biblie că au fost făcute la început:

1. Sabatul	1. _____
2. Viețuitoarele mării	2. _____
3. Omul	3. _____
4. Cerul	4. _____
5. Soarele, luna și stelele	5. _____
6. Lumina	6. _____
7. Viețuitoarele pământului	7. _____
8. Pământul	8. _____
9. Femeia	9. _____

Răspunsuri: 1. 1 – băiatul cu cinci păini și doi pești;
2 – Urre Hettul; 3 – Enoh; 4 – Moise; 5 – Avram.
II. 1 – lumina; 2 – Cerul; 3 – pământul; 4 – soarele,
luna și stelele; 5 – viețuitoarele mării; 6 – viețuitoare
rele pământului; 7 – Sabatul; 8 – omul; 9 – femeia.

SESIUNE ADMITERE

6-16 septembrie 2021

Educație În orice vreme

„De-a lungul întregii vieți, aleșii
lui Dumnezeu vor învăța continuu.”

Ellen G. White, *Principiile fundamentale
ale educației creștine*, p. 350

**Asistență
socială**

**Teologie adventistă
pastorală**

**Pedagogia
învățământului
primar și preșcolar**

**Școala Postliceală
Sanitară „Doctor Luca”
Cernica**

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

0744 157 723
fb.com/scoalapostliceala
drlucacernica

